

JEDNODUCHÉ VODÍTKO KE SVATOSTI

John Wesley

(PŮVODNĚ PUBLIKOVÁNO JAKO
JEDNODUCHÉ VYSVĚTLENÍ
KŘEŠŤANSKÉ DOKONALOSTI)

JEDNODUCHÉ VYSVĚTLENÍ KŘEŠŤANSKÉ DOKONALOSTI, TAK
JAK V NÍ VĚŘIL A VYUČOVAL JI REVEREND JOHN
WESLEY V LETECH 1724 – 1777

Biblické citáty jsou uvedeny podle těchto překladů:

kral. – kralický (1613)

E – ekumenický (1985)

NS – Nová smlouva, překlad KMS (1994)

Majetek veřejnosti. Public Domain.

Jednoduché vodítko ke svatosti

John Wesley

Obsah

Úvod

1. Úvod.
2. *The Rule and Exercises of Holy Living and Dying (Řád a cvičení svatého způsobu života a umírání)* biskupa Taylora.
3. Kempenského *Christian Pattern (Křesťanský vzor)*.
4. *Christian Perfection and Serious Call (Křesťanská dokonalost a Vážné volání)* p. Law.
5. Studium Bible.
6. Kázané poselství na téma *Obřízka srdce*.
7. ‚Kěž se mě zmocní Tvá láska.‘
8. Definice Arvida Gradina o ‚plné jistotě víry‘.
9. *Hymns and Sacred Poems (Chvalozpěvy a duchovní básně)* Johna a Charlese Wesleyových.
10. *The Character of a Methodist (Charakter metodisty)*.
11. Neočekávaná opozice.
12. Wesley je povzbuzen londýnským biskupem, káže a uveřejňuje *Christian Perfection*.
13. Druhý svazek chvalozpěvů, uveřejněn v roce 1741.
14. Třetí svazek chvalozpěvů, uveřejněn v roce 1742.
15. Předmluva ke třetímu svazku *Hymns* od Charlese a Johna Wesleyových.
16. Tři chvalozpěvy z *Hymns*; svazek III.
17. Shrnutí prvních čtyř metodistických konferencí.
18. Chvalozpěvy z *Hymns and Sacred Poems*; svazky I a II.
19. *Thoughts on Christian Perfection (Myšlenky o křesťanské dokonalosti)*.
20. Boží dílo v Londýně roku 1762.
21. Dopis od přítele.
22. 28. únor roku 1762 je předpovídaným datumem konce světa.
23. Dvacet dva otázek pro ty, kteří popírají, že je možné dosáhnout dokonalosti v pozemském životě.
24. Dopis Jane Cooperové

25. *Further Thoughts on Christian Perfection (Další myšlenky o křesťanské dokonalosti).*
26. Wesleyovo shrnutí roku 1764 o Křesťanské dokonalosti.
27. Dokonalost je učením Nového zákona.
28. Wesley doporučuje učení o dokonalosti.

Stručný suhrn myšlenek na téma Křesťanská dokonalost.

Úvod

John Wesley

John Wesley se narodil 17. června roku 1703 v zapadlé vesnici Epworth v lincolnshireských bažinách. Byl nejslavnějším členem prominentní rodiny Wesleyeů a synem anglikánského kněze Samuele Wesleye a výjimečné matky, Susanny, která poskytla základní vzdělání svým deseti dětem. Téměř nikdo z lidí by asi nikdy nepomyslel, že se 2. března roku 1791 v jejím domě na City Road v Londýně shromáždí o osmdesát sedm let později deset tisíc lidí po smrti jejího syna kolem jeho rakve

Ve věku 17 let po absolvování přísné Charterhouse School –, kterou později Wesley považoval za velmi dobrou přípravu pro jeho pozdější tvrdý způsob kočovného života – přijel do Christ Church, Oxford, která ho ročně stála &40. V roce 1726 po svém vysvěcení v Church of England se Wesley stal zástupcem svého otce, který byl farářem. V ten stejný rok jeho mladší bratr Charles, který byl o něco později, během období metodismu, přezdívaný jménem ‚zlatý zpěvák‘, kvůli mnohým svým chvalozpěvům, které napsal (‚Love divine, all loves excelling‘, ‚Hark, the herald angels sing‘, a ‚Christ the Lord is risen today‘ patří mezi nejznámější písně), přijel do Oxfordu a později zorganizoval skupinu, která se jmenovala ‚Holy Club‘. Když se John Wesley vrátil do Oxfordu ujal se vedení této skupiny ‚vážných‘ studentů (včetně syna gloucesterského hostinského, George Whitefielda, kterému Charles Wesley poradil, které křesťanské knihy by měl číst. The Holy Club se scházel ke studiu Bible, k modlitbám a k sebezpozorování: jeho členové kupovali jídlo a oděvy pro nuzné v Oxfordu, chodili do vězení a navštěvovali lidi v jejich otřesných životních podmínkách v chudobincích. Jejich prvořadým cílem bylo aplikovat (Boží příkaz): ‚Budeš milovat svého bližního jako sám sebe.‘ John a Charles Wesley se stali vzorem společné služby a práce. Hledali od samotného začátku Boží vedení a sílu, když zakládali, organizovali, vedli, vyučovali a připravovali nové zpěvníky, což bylo později nazváno jako ‚metodismus.‘ Studenti současných rostoucích křesťanských hnutí toto považují z kteréhokoliv hlediska za zcela pozoruhodné.

Bratři strávili dva roky jako misionáři v Georgii, avšak vrátili se jako poražení. Na zpáteční cestě do Anglie se John Wesley setkal se skupinou německých venkovanů, kteří byli také známy jako Moravané, jejichž prostá křesťanská víra velmi zaujala tohoto anglického kněze. Ve stejném roce Johnu Wesleyemu velmi výrazně pomohl také další Moravan, Peter Böhler. Tři dny po svém obrácení, 24. května roku 1738, Wesley neochotně navštívil shromáždění v Aldersgate Street, kde prožil, to co se později stalo jeho nejvíce zmiňovanou událostí, skutečnou proměnu při ‚obracení.‘ John Wesley

vysvětluje, jak při četbě *Preface to the Romans (Úvodu k Římanům)*, kterou četl nahlas, pocítil ve svém srdci „zvláštní teplo.“ Vzpomínal vždy na tuto chvíli jako na jeho duchovní narození a napsal toto: ‚Uvědomil jsem si, že důvěřuji Kristu, Kristu samotnému, pokud jde o moji spásu a prožil jsem uistění, že mi byli odpuštěny všechny mé hříchy, a že mě vysvobodil ze zákona hříchu a smrti.‘

Tato duchovní zkušenost změnila Johnu Wesleyovi život. Veškerého jeho následné kázání ovlivnila tato událost. Brzy přestal být vítán v mnoha církvích a George Whitfield ho povzbuzoval, aby začal kázat na veřejném prostranství k velkému zástupu obyčejných lidí. Protože to začal dělat, dopustil se jako anglikánský duchovní něčeho naprosto neslýchaného. Stal se ‚polním evangelistou‘. Bylo zjištěno pouhým odhadem, že procestoval na hřbetu svého koně téměř čtvrt miliónů mil, kázal více než 40. 000 kázání, často dvakrát, třikrát, či čtyřikrát denně během dalších téměř padesáti let. Po svém obrácení Wesley odpověděl na Boží volání kázat evangelium všemu stvoření. Uvědomil si zcela zřetelně, kam směřuje. Vymezil si přesně svůj cíl. John Wesley si stanovil, že ‚zreformuje národ, obzvláště pak církev a že bude šířit svatost podle Písma v celé zemi‘ (Wesley, *Works*, Sv. VIII, str. 299).

Vznik metodismu

Mnoho tisíc lidí odpovědělo na jeho výzvu a stali se křesťany. Nebylo pro ně nikde místa a nechtěly je ani anglikánské církve, avšak potřebovali duchovní vedení a péči. Metodisti se proto začali organizovat do ‚tříd‘ v počtu deseti lidí, které vedl ‚vedoucí třídy.‘ John Wesley napsal, že povinností vedoucího třídy bylo: ‚vidět alespoň jednou týdně člena skupiny ve třídě, aby se mohl zeptat, jak se daří jeho duši; aby mu mohl poradit, nebo ho napomenul, potěšil nebo povzbudil podle dané potřeby: aby přijal to, co by byli ochotni darovat chudým.‘²

Wesley rozdělil zemi do oblastí, pro které určil jejich ‚cestující‘ kazatele. Dohlížel na organizovanost metodismu prostřednictvím metodistických konferencí, na které zval zmíněné kazatele.

Důsledkem toho se John Wesley stal nejznámější postavou mezi všemi společenskými vrstvami v osmnáctém století. Avšak daleko důležitější bylo, že výsledkem toho bylo nebývalé probuzení křesťanství, především pak mezi pracujícími lidmi. John Wesley mluvil o výjimečném ‚rozsahu hnutí‘ ve svém věhlasném kázání při založení Ciry Road Chapel v Londýně:

Toto křesťanské probuzení se rozšířilo do takové míry, kterého jsme my a ani naši otcové dosud nebyli svědky. Jaký rozsah jen má! Neexistuje téměř žádné město v království, který by toho nebylo svědkem. Rozšířilo se mezi všemi bez ohledu věku či pohlaví, k nejvzdělanějším a k nejmocnějším lidem v zemi a dokonce zasáhlo velko množství těch, kteří byli v minulosti známí svojí bezbožností.³

Křesťanská dokonalost

‚Křesťanská dokonalost‘ není frázi, kterou opakujeme každý den. ‚Svatost‘ a ‚posvěcení‘ jsou synonymy Johna Wesleye pro ‚Křesťanskou dokonalost‘ a tyto názvy jsou asi více známé, proto se tak jmenuje nové vydání této knihy, jejíž původní název byl *A Plain Account of Christian Perfection (Jednoduché vysvětlení křesťanské dokonalosti)*.

Wesley píše, že jeho hlavním záměrem při psaní této knihy, bylo vysvětlit postupné kroky, ke kterým byl veden, aby porozuměl učení Křesťanské dokonalosti. Když tak činí, poskytuje čtenáři zajímavý pohled na ranný metodismus, včetně dosavadních poznatků z první čtyř metodistických konferencí a jeho prvního uveřejněného kázání. Cituje také mnoho svých vlastních a Charles Wesleyových chvalozpěvů z jejich prvních zpěvníků.

Wesley se začal vážně zajímat o soukromý život a duchovní pouť křesťana, poté co si přečetl od biskupa Taylora *The Rules and Exercises of Holy Living and Dying, Christian's Pattern* od Tomáše Kempenského a knihy *Christian Perfection* a *Serious Call* od Williama Law. Dva další důležité zdroje, které v něm vzbudily zájem o učení Křesťanské dokonalosti, bylo jeho osobní studium Bible a jeho setkání s Němcem, Arvidem Gradinem, během kterého uslyšel Gradinovu zdánlivě revoluční definici ‚plného ujištění víry‘.

Základní křesťanské učení

Wesley vyučoval o tom, že by se dokonalý křesťan měl radovat, modlit se a vzdávat chválu Bohu za všech okolností. Toto zdůrazňuje prostřednictvím osobní zkušenosti svého křesťanského přítele. Ve 24. kapitole je dopis Jane Cooperové vykládán jako názorný příklad křesťanky, která zcela ryzím způsobem porozuměla učení dokonalosti. Je to také nejdojemnější příběh o tom, jak se křesťan musel vyrovnat a zvládat umírání, zatím co trpěl prudkými bolestmi při neštovicích, aniž by mohl přijmout léky či lékařskou pomoc jako v dnešní době.

Užití Bible

Taková témata jako (duchovní) obnova, bezhříšná dokonalost, mluvení v jazycích, předpověď přesného data konce světa, jsou všechny velmi aktuální a některé z nich patří mezi sporné otázky, kterými se ve své knize zabýval samotný Wesley. Připomíná okamžitě mnoho stovek odkazů z Písma a zmiňuje se o mnohých dalších.

Ve celém svém učení Wesley potvrzuje své argumenty jedním nebo více vhodnými odkazy z Písma. Biblické odkazy pro tuto knihu byly převzaty z *New International Version*. Nicméně, čtenář zjistí, že zdrojem některých důležitých míst ve Wesleyových argumentech se stala *Authorised Version* (AV), přesto *New International Version* (NIV) uvádí další možné a někdy zcela podstatné rozdíly při výkladech daných míst v Bibli. Přesto jen kvůli některým sporným místům v Bibli byly použity překlady NIV a AV.

Toto nezkrácené či úplné vydání Wesleyova spisu na téma Křesťanská dokonalost se zakládá na třetím vydání *Wesley's Works (Wesleyovy skutky)*, svazek XI, který původně uveřejnil John Mason z 14 City Road v Londýně roku 1830. V tomto vydání Wesleyovy chvalozpěvy zůstaly v původním znění a v jeho kázáních a citátech, které byly uveřejněny v minulosti, byla pozměněna jen zastaralá slova nebo věty, které zatemňovaly skutečný význam jeho spisů. V některých místech byly provedeny nepatrné změny, jejichž jediným záměrem bylo, znovu poskytnout soudobému čtenáři srozumitelnější význam Wesleyova díla.

Výzva pro dnešní dobu

Pro jakéhokoliv křesťana, ať už je z kterékoliv denominace, Wesley zůstává vlivným vzorem, kterého by se měl snažit dosáhnout každý věřící. Většina jeho vyučování v této knize je nediskutabilní. Jeho precizní výklad se zaměřuje na osobní křesťanský život s Bohem. Pro Wesleye takový život začíná a končí (Boží) láskou. Od začátku až do konce knížky vidíme udivující úvahu vizionářského srdce. Ve stručnosti bychom ji vystihli slovy: ‚Tím více bychom se měli snažit o to, aby jednoduchá biblická úvaha zůstala co nejsrozumitelnější. Čistá láska je tou jedinou (hybnou silou), která vládne v lidském srdci a v životě, toto je celá ‚Křesťanská dokonalost.‘

Nejsrozumitelnější vodítko k duchovní dokonalosti se nachází v samotných Ježíšových slovech: ‚Nejpřednější ze všech je přikázání: ‚Slyš, Izraeli: Pán, náš Bůh, je jeden Pán. Proto budeš milovat Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a ze vši své síly.‘ To je první přikázání. A druhé, podobné, je toto: ‚Budeš milovat svého bližního jako sám sebe.‘ Žádné přikázání není větší než tato dvě‘ (Marek 12:29-31).

Uvedte ve svém životě do praxe tyto slova a stanete se Wesleyánským traktátem 1777! Tento mystický pojem lásky mezi člověkem a Bohem prostřednictvím Krista Ježíše dává věrohodný punc tomuto dílu. Poselství Rev. Johna Wesleye hřímá i v dnešní době a povzbuzuje posluchače, aby se tak stejně jako jejich autor zcela vydali Bohu ve svém křesťanském životě.

Poznámky

¹ *The Inextinguishable Blaze*, A. Skevington Wood, Paternoster Press, 1960, str. 163.

² *Chalmer`s Biogarithical Dictionary*, Sv. XXXI, 1817 str. 306.

³ Citováno z *The Inextinguishable Blaze*, str. 235.

Poznámka vydavatele, rok 1830

Neměli bychom rozumět tomu tak, že se Wesleyova stanoviska týkající se Křesťanské dokonalosti po roce 1777 změnila. Tato brožurka byla několikrát zrevidována a rozšířena během života Johna Wesleye a v každém následujícím vydání bylo uveřejněno její konkrétní nejnovější datum. Poslední vydání bylo vydáno roku 1777 a od té doby toto datum bylo vytisknuto na titulní straně několika vydání této brožury. (Vydavatel *The Works of the Rev. John Wesley, A.M.* Sv. 11, třetí vydání, které zveřejnil John Mason ze City Road v Londýně roku 1830.)

**JEDNODUCHÉ VYSVĚTLENÍ KŘESŤANSKÉ DOKONALOSTI, TAK
JAK V NÍ VĚŘIL A VYUČOVAL JI REVEREND JOHN
WESLEY V LETECH 1724 – 1777**

1. Úvod

Mým hlavním záměrem při psaní této knihy bylo vysvětlit postupné kroky, ke kterým jsem byl veden, abych porozuměl učení Křesťanské dokonalosti. Uvědomuji si, že dlužím uveřejnění tohoto tématu mnoha lidem a těm, kteří touží poznat veškerou ‚pravdu, která je v Ježíši‘. Ta se týká jen otázek tohoto druhu a těch, které bych chtěl srozumitelně zodpovědět. Snažím se vysvětlit v celé brožuře, od jedné části k druhé, to co si o konkrétním tématu myslím a proč o něm tak uvažuji.

2. *The Rule and Exercises of Holy Living and Dying* (Řád a cvičení svatého způsobu života a umírání) biskupa Taylora.

V roce 1725, když mi bylo 23 let, jsem se mi náhodou do ruky dostala knížka od biskupa Taylora *The Rule and Exercises of Holy Living and Dying*. Po přečtení několika částí této knihy, jsem byl velmi zaujat, především pak místem, které se vztahovalo k čistotě motivů. Okamžitě jsem se rozhodl, že celý svůj život vydám zcela Bohu. Všechny mé myšlenky, slova a činy měly být z Boha. Přesvědčil jsem se o tom, že neexistuje žádná střední cesta, ale že každou část mého života (ne jen některou) musím buď obětovat Bohu, nebo sám sobě a pak v konečném důsledku ďáblu. Může o tom kterýkoliv seriózní člověk pochybovat? Nebo může někdo si ve svém životě jít ‚zlatou‘ střední cestou a sloužit Bohu i ďáblu zároveň?

3. Kempenského *Christian Pattern* (Křesťanský vzor).

V roce 1726 jsem měl možnost si přečíst Kempenského *Christian Pattern*. Povaha a rozměr duchovního života, života srdce, se pro mě začala jevit v daleko zřetelnějších obrysech, než kdykoliv předtím. Poznal jsem, že i kdybych Bohu dokonce vydal zcela svůj život (za předpokladu, že by to bylo možné a nezašel bych ve svém sebevydání ještě dál), nebylo by mě to k ničemu, dokud bych Mu nevydal své srdce, ano, mé celé srdce.

Poznal jsem, že ‚bezelstnost úmyslu a čistota lásky jako jediný cíl ve všem, co děláme a mluvíme, nebo jako jediná touha, která řídí veškeré naše vnitřní motivy, jsou skutečnými ‚křídly duše‘. Bez toho nikdy nedosáhneme vrcholu Boží hory.

4. *Christian Perfection a Serious Call* (Křesťanská dokonalost a Vážné volání) p. Law.

O jeden nebo dva roky později se mi do ruk dostaly knížky od p. Law s názvem *Christian Perfection a Serious Call* a ty mě přesvědčily než kdykoliv předtím o naprosté nemožnosti být polovičním křesťanem. Rozhodl jsem se, že skrze Boží milost (nezbytnou věc, kterou jsem si zcela uvědomoval), zcela vydám Bohu, a že mu vydám celou moji duši, tělo a mé jmění.

Může kterýkoliv normálně smýšlející člověk říct, že jsem v těchto věcech zašel až příliš do extrémů? Nebo může někdo tvrdit, že se nemusíme Bohu zcela vydat se vším co máme a co jsme, když za nás zemřel?

4. Studium Bible

V roce 1729 jsem nezačal jen Bibli číst, ale také studovat jako jediné skutečné měřítko veškeré pravdy a jedinečný vzor skutečné víry. Poznal jsem mnohem zřetelněji a konkrétněji, že je naprosto nutné mít ‚Kristovu mysl‘ (1. Kor. 2:16) a žít jako Kristus do takové míry, abych smýšlel nejen z části, ale zcela jako On. Porozuměl jsem úplně tomu, že žít jako Kristus, znamenalo Ho následovat nejen v některých či ve více ohledech, ale v každé oblasti. Tímto způsobem jsem přemýšlel o víře v té době: jako o jednotném následování Krista, jako o naprosté touze se podobat Kristu jak ve svém osobním, tak ve veřejném životě. Nadto jsem se obával toho, že záměrně překroutím smysl tohoto zákona, aby vyhovoval mě či jiným lidem. Nedovolil bych, abych se ani v nejmenším odchytil od následování našeho velikého ‚Vzoru.‘

5. Kázané poselství na téma *Obřízka srdce*.

1. ledna roku 1733 jsem kázal v kostele St. Mary před University na téma ‚Obřízka srdce‘; zde je stručný přehled toho, co jsem řekl:

Vrozená dispozice duše, kterou svatá Písma nazývají svatostí; která znamená být očištěn od hříchu, ‚od každé poskvrny těla i ducha‘ (2. Kor. 7:1), která je obdarována ctnostmi, které jsou v Kristu Ježíši; ‚abychom se pak obnovili duchem své mysli‘ (Ef. 4:23) a ‚abychom byli ‚dokonalí, jako je dokonalý náš Otec, který je v nebesích‘ (Mt. 5:48).

Ve stejném kázání jsem si všiml těchto výroků:

‚Plností Zákona je tedy láska‘ (Řm. 13:10). ‚Vždyť cílem přikázání je láska z čistého srdce‘ (1. Tm. 1:5). Není jen ‚prvním a největším přikázáním‘ (Mt. 22:38), ale také všemi přikázáními v jednom.‘... cokoli je pravdivé, cokoli počestné, cokoli spravedlivé, cokoli čisté... je-li nějaká ctnost a nějaká chvála‘ (Fl. 4:8), jsou shrnuty jedním slovem – láskou. V tomto se nachází dokonalost, sláva a štěstí. Nebeský královský a pozemský zákon zní: ‚Budeš milovat Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí‘ (Mt. 22:37). Být dokonale dobrý, je tím jediným konečným cílem. Budete toužit určitě po určité věci už kvůli sobě samotným: vidět ve vás ovoce toho, kdo je všechno ve všem. Jediné „štěstí“, které můžete nabídnout vašim duším, dokonce ve spojení s Ním, který je stvořil, je to, že můžete ‚mít společenství... s Otcem i s jeho Synem‘ (1. Jan 1:3) a že můžete být ‚spojeni s Pánem... v jednom duchu‘ (1. Kor. 6:17). Měli byste do konce věků sledovat jen jeden cíl – obecnství s Bohem, ze kterého se budete radovat jak tady, tak po celou věčnost. Chtějte i ostatní věci do té míry, pokud to povede k tomu, že budete milovat stvoření a následně to oslaví Stvořitele. Avšak při každém kroku, který uděláte, ať vám neunikne ze zřetele přitom tato nádherná pointa. Ať každý afekt, každá myšlenka, každé slovo a každý čin je tomu podřízen. Ať už toužíte, nebo se bojíte, hledáte, nebo se vyhýbáte čehokoliv; ať už myslíte, mluvíte, nebo děláte cokoli, ať se to děje jen za záměrem štěstí v Bohu, jediným cílem, tak rovněž jako jediným zdrojem vaší bytosti.

Chtěl bych to uzavřít těmito slovy:

Zde je shrnutí dokonalého zákona, obřízka srdce. Ať se každý duch navrátí k Bohu, který ho daroval, se všemi jeho následnými emocemi.

Ostatní oběti od nás nepřijme, ale jen živou oběť srdce, kterou si zvolil. Ať je jen taková oběť ustavičně nabízena Bohu skrze Ježíše Krista v plamenech svatě

lásky. Nechť žádnému stvoření není trpěno, aby se s Ním o něco dělilo, protože je žárlivým Bohem. On se nikdy nebude dělit o Svůj trůn s někým dalším; nestrpí žádného konkurenta. Ať žádný úmysl ani touha není dovolena, kromě té Boží, kvůli jeho konečnému cíli. Toto je životní styl, kterým kdysi Boží děti žily, který ačkoliv byl mrtvý, dosud k nám mluví: ‚Nedychtete jen po životě, ale chvalte Jeho jméno; ať všechny vaše myšlenky, slova a činy vedou k Jeho oslavě.‘ ‚Ať vaše duše Ho milují takovou láskou, abyste nemilovali nic jiného než to, co je z Jeho příčiny.‘ ‚Mějte čistý úmysl ve svém srdci s ohledem k Jeho slávě ve všech vašich činech.‘ ‚Proto od té chvíle a nejen od té, ať vaše smýšlení je takové, jaké je v Kristu Ježíši, když v každém úmyslu našeho srdce, v každém slovu, které máme na jazyku, v každém skutku našich rukou se nesnažíme o nic, co se netýká Jeho a co nevyhovuje Jeho nejlepšímu přání;‘ ať už přemýšlíme, mluvíme, či konáme, nesnažme se naplnit ‚naši vůli, ale vůli toho, který nás poslal‘ (viz Jan 6:38); ať ‚už tedy jíme nebo pijeme nebo děláme cokoli, dělejme všechno k Boží slávě‘ (viz 1. K. 10:31).

Mělo by být také řečeno, že toto kázání bylo z prvních mých spisů, které jsem uveřejnil. Takto jsem se díval na víru v této době. Dokonce i potom jsem neváhal použít slovo *dokonalost*. Tímto způsobem jsem se díval na víru nyní bez jakýchkoliv materiálních přírůtků či ztrát. Co by mohl namítat rozumný člověk, který věří v Bibli? Co by mohl popřít, aniž by kategoricky nevyvracel Bibli? Co by mohl úmyslně vynechat, aniž by to při tom neubral v Božím slově?

7. ‚Kéž se mě zmocní Tvá láska‘.

Ve stejném smyslu můj bratr a já jsme zůstali (se všemi těmito mladými lidmi, kterým se posmívali a přezdívali je ‚*metodisty*‘), dokud jsme se nevydali koncem roku 1735 na cestu do Ameriky. Příští rok, zatím, co jsem byl v Savannah, jsem napsal tyto básně:

Existuje nějaká věc na zemi,
o kterou by se mé srdce chtělo s Tebou
podělit?
Ach! Trhni s ním a vládni v něm.
Hospodine, který v něm působíš tak, jak se
ti to zlíbí.

Na začátku roku 1738, když jsem se odtamtud vracel, ve svém srdci jsem křičel:

Dej mi tu milost, aby v mém srdci namísto
vrásky, nebylo nic, kromě Tvé čisté lásky!
Kéž se mě zmocní Tvá láska,
Ty moje radosti, poklade a má slávo,
nemůže mi Tě vynahradit žádná kráska.
Cizí plameny vzdal od mého srdce, ať
dělám s láskou všechno, v čem jsou
zahrnuty má slova, myšlenky a ruce!

Nikdy jsem nikoho neslyšel, že by proti tomu protestoval. Kdo by také mohl odporovat takovým slovům? Nemluví tímto způsobem nejen každý věřící, ale každý, kdo je skutečně duchovně probuzený? Do této doby jsem dosud nenapsal nic tak působivého a mocného, jako bylo toto?

8. Definice Arvida Gradina o ‚plné jistotě víry‘.

V následujícím srpnu jsem měl v Německu dlouhý rozhovor s Arvidem Gradinem. Poté, co mě řekl o své zkušenosti („obrácení“), poprosil jsem ho, aby mi napsal definici o ‚plné jistotě víry‘ (Žd. 10:22).

Requies in sanguine Christi; firma fiducia in deum, et persuasio de gratia divina; tranquillitas mentis summa, atque serenitas et pax; cum absentia omnis desiderii carnalis, et cesatione peccatorum etiam intenorum.

(Důvěřuj Kristově krvi, měj neochvějnou jistotu víry v Boha a buď zcela přesvědčen o Jeho přízni, klidu, vyrovnanosti a pokoji mysli a o tom, že jsi byl vysvobozen z tělesných žádostí a přestal si se vším, dokonce s tvými tajnými hříchy.)

Toto je první zpráva, kterou jsem slyšel od živého člověka o tom, co jsem se dosud naučil ze skutečných slov Bible. Za to jsem se modlil (s mojí malou skupinkou přátel) a očekával na to několik let.

9. *Hymns and Sacred Poems (Chvalozpěvy a duchovní básně) Johna a Charlese Wesleyových.*

V roce 1739 jsme, já a můj bratr, vydali svazek *Hymns and Sacred Poems*. V těch se nám podařilo zřetelně vystihnout naše pocity. Např.:

Obrať zcela proud přílivu!
Ať všechny naše činy ukazují na Tebe,
jejich skryté místo zálivu: Na tvoji lásku,
Tvé vedení a Tvoji slávu až do konce věků.
Země pak bude stupnicí k nebi;
Intuice si sama najde cestu;
Veškeré tvorstvo vidí nebe,
A všechno co zakusíme, bude z Tebe.

Znovu:

Pane, vyzbroj mě mocí Ducha svého,
protože jsem nazván podle slavného jména
Tvého:
Ať se urovnají mé toulavé myšlenky v Tobě
nejen na chvíli,
Ať všechny mé činy pak směřují k jednomu
cíli:
Ať Tvá láska mě doprovází denně,
proto mojí jedinou povinností je chválit
Tebe.

Znovu:

Ptám se a velmi po Tobě toužím;
tak mocné je tento duchovní pravidlo,
bez větších rozpaků se za tebou ploužím,
dokud v mé duši neuvolníš Svě stavidlo.
Jsem obklopen nejhlubším mořem Boží

lásky, vzdálen od Tvé zlosti,
ztracen zcela ve Tvé nesmírnosti!

A znovu:

Nebeský Adame, Boží živote,
změň moji přirozenost v Tobě;
Pohybuj se a žij v každém kousku mé duše,
naplňuj mě a puď k Sobě.

Bylo by snadné citovat mnoho dalších podobných pasáží, ale tyto jsou zcela nepochybně dostatečným důkazem o tom, jaké byly naše názory.

10. *The Character of a Methodist (Charakter metodisty).*

První traktát, který jsem záměrně napsal na toto téma, byl uveřejněn koncem roku 1739. Proto, aby nikdo nemusel mít předsudky, předtím než si to přečte, že jsem ho nezaujatě pojmenoval názvem *The Character of a Methodist*. Popisoval jsem v něm dokonalého křesťana a na přední stránku jsem napsal tyto verše: „Ne že bych již dosáhl anebo již byl dokonalý“ (F. 3:12). Určitou jeho část nyní uvádím v původním znění:

Metodista je ten, kdo miluje Pána svého Boha z celého svého srdce, celou svoji duší a myslí aze vši síly své. Bůh je radostí jeho srdce a touhou jeho duše, ve které ustavičně volá: „Koho bych měl na nebesích? A na zemi *u nikom* kromě tebe nemám zalíbení“ (Ž. 73:25). Můj Bože a moje všechno! „Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl“ (Ž. 73:26). Proto se vždy raduje v Bohu; ano, je vždy šťastný, protože v něm má zřídlo vod vyvěrajících k věčnému životu a jeho duše oplývá radostí a pokojem. Protože tato láska z něho vyhání strach (1. Jan 4:18), proto se ustavičně raduje. Ano, oplývá radostí a všechny jeho kosti křičí: „Chvála buď Bohu-Otci a našemu Pánu Ježíši Kristu, který ze Svého velkého milosrdenství mi daroval znovuzrození a živou naději o nepomíjejícím, neposkvřněném a nevadnoucím dědictví zachovaném pro mě v nebesích“ (viz 1. Pt. 1:3-4).

Ten, kdo má tuto naději o takové naprosté nesmrtelnosti, vzdává díky Bohu za všech okolností, protože ví, že to je (ať už jde o cokoliv) pro něho Boží vůle v Kristu Ježíši (viz 1. Te. 5:18). Proto od Něho velmi rád všechno přijímá a říká: „Pánova vůle je dobrá“ a stejným způsobem žehná Jeho jménu, ať už Pán dává, nebo bere. Ať už žije v pokoji, nebo má problémy, ať už je nemocný či zdravý, ať žije, nebo umírá, vzdává díky z celého svého srdce Tomu, kdo to dopustil pro jeho dobro; do jehož rukou zcela vydal své tělo a duši jako do rukou „věrného Stvořitele“ (viz 1. Pt. 4:19). Proto se netrápí se žádnou starostí (viz F. 4:6), když „svou starost vkládá na něj“ (viz 1. Pt. 5:7) a „ve všem“ spoléhá na Něho, poté co Mu „s důvěrou předložil své prosby“ (viz F. 4:6).

Protože se „neustále modlí“ (1. Te. 5:17), řečí jeho srdce je vždy: „Ty jsi mými ústy, ač nemáš žádný hlas a mé ticho mluví k tobě.“ jeho srdce je v každém okamžiku za jakékoliv okolnosti zakotveno v Bohu. V této věci mu nikdo nebrání, o nic méně ho může vyrušit člověk či určitá věc. Když uléhá do postele, nebo vstává, bůh je v jeho každé myšlence. Žije ustavičně v důvěrném obecenství s Bohem a prožívá, jak Ho jeho láskyplné oči jsou upřeny na Něho v jeho duši a kdekoli je, tak vidí Toho, kdo je „Neviditelný“ (Žd. 11:27).

Miluje Boha a „bližního svého jako sama sebe“ (viz Marek 12:33), miluje každého člověka jako svoji vlastní duši. Miluje své nepřátele, ano, a Boží nepřátele. Třebaže není v jeho moci, aby mohl „dělat dobře těm, kteří ho nenávidí,

nepřestává se ‚za ně modlit‘, ačkoli odmítají jeho lásku a stále ho zneužívají a pronásledují‘ (viz Mt. 5:44; Lk. 6:28).

‚Má čisté srdce‘ (Mt. 5:8). Lásky očistila jeho srdce od závisti, zlomyslnosti, hněvu a každé druhu arogantního chování. Zbavila ho pýchy, která jen působí svár‘ (Př. 13:10) a projevuje se nyní, soucivným milosrdenstvím, laskavostí, pokorou, krotkostí a trpělivostí‘ (Ko. 3:12). Učinil vsutku vše pro to, aby nebyla sebemenší možnost k hádkám. Protože nikdo od něho nemůže vzít to, po čem touží, ‚Nemilujte svět ani ty věci, které jsou ve světě‘ (1. Jn. 2:15), avšak své touhy zaměřuje na Boha a na to, aby vždy pamatoval na Jeho jméno.

V souladu s tím jeho jedinou touhou je žít podle vzoru Jeho života, totiž ‚konat ne svoji vůli, ale vůli toho, kdo ho poslal‘ (viz Jan 6:38). Jeho jediným cílem v každém okamžiku za jakékoliv situace je: nelíbit se sám sobě, ale Tomu, jehož duši miluje. Má štědré oko a protože má ‚štědré oko‘, jeho celé tělo je jasné. Jeho celé tělo je tak jasné, jako když tě lampa ozařuje svým jasnem‘ (viz Lukáš 11:34-36). Bůh vládne sám, všechno, co je v duši, je svaté pro Pána‘ (viz Jr. 2:3). Neexistuje v jeho srdci působení, které by nebylo Boží vůlí. Každá myšlenka, která nás napadá a ukazuje na Boha a je ‚v poslušnosti Kristova zákona.‘

Avšak strom poznáme po ovoci. Protože, tak jak miluje Boha, tak ‚zachovává Jeho přikázání‘ (viz Jan 15:10), nejen některá přikázání, ale všechny z nich, od nejmenšího po největší. Není spokojen ani tehdy, když by ‚dodržel celý Zákon, ale v jednom bodě by klopýtl (viz Jk. 2:10), ale ve všech věcech je jeho ‚svědomí čisté před Bohem a člověkem‘ (Skutky 24:16). Cokoliv, co Bůh zakázal, tomu se vyhýbá; cokoliv co Bůh přikázal, to dělá. ‚Chodí v poslušnosti podle Jeho přikázání‘ (2. Janova 1:6), když jeho srdce Bůh očistil. Je pro něho ctí a radostí, že tak činí; je pro něho korunou radosti, že ‚koná Boží vůli‘ na zemi, tak jako je v nebi‘ (viz Mt. 6:10).

Zachovává všechny jeho přikázání ze všech svých sil, protože jeho poslušnost je vzhledem k jeho lásce taková, jaké je množství lásky, která proudí z Božího zřídla. Proto miluje Boha z celého svého srdce a slouží Mu ze všech sil. Bez ustání prezentuje svoji duši a ‚tělo jako živou oběť, svatou a příjemnou Bohu‘ (viz Ř. 12:1), zcela neomezeně se vydává se vším, co má a co je, Bohu pro Jeho slávu. Všechny hřivny, které má, ustavičně jimi těží podle Mistrovy vůle, tak také i prostřednictvím každé své duševní schopnosti či vlohy, každého údu svého těla.

V důsledku toho, ‚cokoli co dělal, dělal všechno k Boží slávě‘ (viz 1. Kor. 10:31). V každé své činnosti, se nejen zaměřuje na tento cíl, včetně toho, že má štědré oko, ale skutečně toho dosahuje; jeho zaměstnání ale i odpočinek a tak rovněž i jeho modlitby slouží tomuto velkému záměru. Ať už zůstává v domě, či vychází ven, nebo vstává, zaměřuje se ve všem na to, co mluví a co dělá, toto je skutečným úkolem jeho života. Ať už si obléká roucho, nebo tvrdě pracuje, nebo jí a pije, nebo se odklání od práce, ve které jen mrhá svým časem, všechno to postupně směřuje k Boží slávě, skrze pokoj a dobrou vůli mezi lidmi. Jeho neměnným pravidlem je toto: ‚A všechno, cokoli děláte slovem nebo skutkem, všechno to činite ve jménu Pána Ježíše a děkujte skrze něj Bohu a Otcí‘ (Ko. 3:17).

Žádné světské manýry mu vůbec nemohou zabránit v tom, aby ‚běžel s vytrvalostí závod, který leží před ním‘ (viz Žd. 12:1). Proto si nemůže ‚hromadit poklady‘ (Lukáš 12:21), ani nemůže skrýt oheň v klíně svém. Nemůže mluvit zle o svém bližním, ani nemůže děle lhát o Bohu či člověku. Nemůže o nikom říct ani jedno nevlídné slovo, protože láska chrání otvor jeho úst. Nemůže ‚říkat lehkomyšlná slova‘, nebo ‚dovolit, aby ‚z jeho úst vycházela ‚škodlivá‘ řeč, ale jen to, co je prospěšné pro vzbudování dalších..., aby to přineslo posluchačům milost‘ (viz Mt. 12:36; Efez. 4:29). Avšak, ‚cokoli je pravdivé, cokoli počestné, cokoli spravedlivé, cokoli čisté, cokoli milé, cokoli má dobrou pověst, je-li nějaká ctnost

a nějaká chvála - o tom přemýšlí a mluví a jedná, aby ve všem byl ozdobou učení našeho Spasitele Boha' (viz Titus 2:10).

Toto jsou slova, která jsem poprvé napsal v nezkrácené verzi, která vystihují moje přesvědčení o Křesťanské dokonalosti. Není snadné tomu porozumět:

1. Toto je skutečný cíl, na který jsem se zcela zaměřil od roku 1725 a velmi konkrétně pak od roku 1730, když se ze mně stal *homo unius libri* (člověk jedné knihy), aniž bych považoval ostatní knihy za stejně nebo více důležité ve vztahu k Bibli.

2. Toto je učení, ve které věřím a které učím až do dnešního dne, aniž bych si přidal jedinou věc k ‚vnitřní či vnější‘ svatosti, ve které žiji třicet osm let. Toto je také to stejné učení, které jsem vyučoval skrze Boží milost od té doby až do dnešní doby, tak jak se bude zdát každému nezaujatému člověku z pasáží, které jsem (výše) uvedl.

11. Neočekávaná opozice.

Nevím o žádném člověku, který by něco namítal proti této brožuře až do dnešní doby a nikdo mě kvůli tomuto tématu nepronásledoval, alespoň ne ze strany přemýšlivých lidí. Avšak občas se někdo ozval a co mě nejvíce překvapilo, že to bylo z řad duchovních, kteří zastávali názore, ne že by jsem *Christian Perfection* napsal špatně, ale že ‚na zemi neexistuje žádná dokonalost‘. Za další: Útočili velmi prudce na mého bratra a mě, protože jsme tvrdili opak. Neočekávali jsme tak zběsilý útok od těchto lidí, obzvláště poté, když jsme si udělalo jasno, pokud jde o ospravedlnění vírou a byli jsme velmi ostražití, abychom vždy zdůraznili, že celá spása je pouhým dílem Boží milosti. Avšak , co nás nejvíce překvapilo, že nám bylo řečeno, že ‚hanobíme Krista‘ tím, že tvrdíme, že je schopen dokonale spasit' (Žd. 7:25), a prohlašujeme, že bude jen On sám vládnout v našich srdcích, a že si podmaní všechny věci.

12. Wesley je povzbuzen londýnským biskupem, káže a uveřejňuje *Christian Perfection*.

Mám dojem, že to bylo v druhé polovině roku 1740, když jsem hovořil s Dr. Gibsonem, který se pak stal londýnským biskupem ve Whitehall. Zeptal se mně, co jsem měl na mysli ‚křesťanskou dokonalostí‘. Vyprávěl jsem mu o tom zcela upřímně či bez výhrad. Když jsem přestal mluvit, řekl mi: ‚Pane Wesley, jestli je to všechno, co tím vším míníte, zveřejněte to tak, ať o tom ví všude ve světě. Pokud pak někdo odmítne, to co tvrdíte, má svobodu to udělat.‘

Odpověděl jsem: ‚Pane, určitě to tak udělám.‘ Napsal jsem a pak uveřejnil tyto kázání na téma *Christian Perfection* (*Křesťanská dokonalost*).

Jeho prostřednictvím jsem se snažil sdělit:

1. V jakém smyslu jsou křesťané nedokonalí.
2. V jakém smyslu jsou křesťané dokonalí
  1. V jakém smyslu jsou křesťané nedokonalí.

Nejsou zproštěni nevědomostí, ani chyb. Neměli bychom více očekávat, že člověk má být neomylný ne-li vševědoucí. Lidé nejsou vyjmuti z těch, kteří trpí takovými slabostmi jako nedostatečným či pomalým uvažováním, neuspořádanou rychlou či těžkopádnou představivostí. Nejsou také zbaveni nedokonalosti, když se vyjadřují nevhodnými slovy, nebo mají nesprávnou výslovnost; k tomu bychom mohli přičíst další nespočetné množství vad, ať už při konverzaci nebo v chování. Nikdo se nezbaví takových slabostí dokud, se jeho duch nenavrátil k Bohu. Nemůžeme také očekávat, že se nám vyhnou všechny pokušení, protože ‚služebník není nad pána svého‘ (viz Mt. 10:24). Avšak ani v tomto ohledu není na zemi žádná dokonalost na určitých úrovních ‚výsledků‘, protože je zde ustavičný pokrok kupředu (neustále postupujeme od slávy k slávě).

2. V jakém smyslu jsou křesťané dokonalí?

Uvědomte si nyní, že nemluvíme o křesťanech, kteří se právě znovuzrodili, ale o (duchovně) dospělých věřících. Avšak i křesťané-novorozena jsou tak dokonalí, že nejsou schopni hřešit. Sv. Jan to jednoznačně potvrzuje a nedá se to popřít ani starozákoními příběhy. Protože, co když nejsvatější z prastarých Židů někdy zhřešil? Nemůžeme z toho vyvozovat, že ‚všichni křesťané musí a budou dělat hříchy po dobu, co budou naživu.‘

Nepraví však Písmo, že ‚spravedlivý sedmkrát zhřeší za den?‘ Neříká. Je psáno, že ‚sedmkrát padne‘ (Př. 24:16). To je však naprosto něco jiného. Nejprve slovo *den* nenajdete v textu. Za druhé, Písmo se zde vůbec nezmiňuje o tom, že *upadá do hříchu*. To, co ve skutečnosti toto místa znamená, je to, že *upadá do dočasného utrpení*.

Přesto ještě někde v Písmu Šalamoun říká: ‚neboť není člověka, který by nehřešil‘ (1. Kr. 8:46). Toto se určitě dělo v Šalamounově době a od Šalamouna ke Kristu nebyl nikdo, kdo by nehřešil. Ať už to vypadalo jakkoliv s těmi, kteří žili v období Starého zákona, můžeme se sv. Janem směle říct, že od té doby, co lidé slyšeli evangelium, bylo zvěstováno proto, aby ‚ti, kteří se narodí z Boha, nehřešili‘ (‚kdokoliv, kdo se narodí z Boha, nehřeší‘) (1. Jan 5:18).

Křesťanské výsady bychom v žádném případě neměli porovnávat s tím, co říká Starý zákon ohledně těch, kteří žili v období Zákona; měli bychom vědět, že se plnost časů nastala a Duch svatý byl darován a Boží úžasnou spásu mohou nyní prožít všichni lidé prostřednictvím zjevení Ježíše Krista. Nebeské království bylo založeno na zemi, o kterém za dob Starého zákona Duch Boží prohlásil (ve srovnání s ním, tak daleko je od jeho úrovně ší standardu samotný král David): ‚V onen den...klopýtající mezi nimi bude jako David a dům Davidův bude jako Bůh, bude před nimi jako anděl Hospodinův‘ (Za. 12:8).

Apoštolové se však sami dopouštěli hříchů. Petr tím, že předstíral, že nezná Krista, Pavel tak, že se zcela rozešel s Barnabášem. Předpokládejme tedy, že tak učinili, budete se pak přít se slovy: ‚Pokud samotní apoštolové kdysi hřešili, potom všichni křesťané, ať už budou žít, ve kterémkoliv období, budou hřešit po tu dobu, co budou žít?‘ Ne, Bůh zakazuje, abychom takto mluvili. Nemuseli hřešit, Boží milosti měli určitě dost a její dostatečné množství i pro nás v dnešní době.

Avšak sv. Jakub říká: ‚Všichni přece v mnoha věcech selháváme‘ (Jk. 3:2). To je sice pravda, avšak, kdo jdou lidé, o kterých se zde mluví? Proč, vždyť je mnoho učitelů, které neposlal Bůh, ani nějaký apoštol nebo kterýkoliv jiný skutečný křesťan. Když se Jakub zmiňuje o slovu *všichni*, mluví v obrazné řeči, ve které byly psány další inspirované spisy. Možná, že do toho apoštol nezapočítal sám sebe nebo další skutečné křesťany, jak je napoprvé zřejmé z devátého verše ‚Jím dobrořečíme Bohu a Otcí, jím také zlořečíme lidem stvořeným k Boží podobě‘. Určitě ne, my, apoštolé, určitě ne, my, věřící!

Za druhé, vyplývá to ze slov z předcházejícího druhého verše: ‚Nebudte mnozí učiteli, bratři moji; víte, že budeme mít přísnější soud. Všichni přece v mnoha věcech selháváme‘ (Jk. 3:1-2). *Všichni!* Kdo? Ani apoštolové, ani věřící, ale ti, kteří budou mít přísnější soud‘ kvůli jejich mnohým pokleskům.

Za třetí, samotný verš ukazuje, že ‚všichni, kteří selhávají,‘

nejsou ani všichni lidé, či všichni křesťané. Protože Jakub v další části kapitoly pokračuje a zmiňuje se o člověku, který ‚nikdy neselhává.‘ Tento člověk je nazván ‚dokonalým mužem‘ a je rozlišen od slova ‚všichni‘, kteří selhávají (Jk. 3:2).

Avšak sv. Jan říká: ‚Řekneme-li, že žádný hřích nemáme, klameme sami sebe‘ (1J 1:8) a ‚řekneme-li, že jsme nehřešili, děláme z něj lháře a jeho slovo v nás není‘ (1J 1:10).

Odpovídám:

1. Desátý verš zdůrazňuje osmý verš. Předcházející slova ‚řekneme-li, že žádný hřích nemáme, vysvětluje následující pasáž ‚řekneme-li, že jsme nehřešili‘.

2. Měli bychom v tomto ohledu vzít do úvahy spíše to, zda-li jsme až dosud hřešili, či nehřešili. protože ani tyto verše nedokazují, že budeme hřešit nebo děláme hříchy v současnosti.

3. Devátý verš vysvětluje osmý a desátý. ‚Vyznáváme-li však své hříchy, Bůh je věrný a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od veškeré nepravosti‘. Je to, jako kdyby říkal: ‚Už jsem prohlásil, že Kristova krev nás očistí od každého hříchu.‘ Nikdo nemůže tvrdit, že jí nepotřebuje, že nemá žádný hřích, od kterého by mohl být očištěn.‘ ‚Řekneme-li, že žádný hřích nemáme, že jsme nehřešili, klameme sami sebe‘ a děláme z Boha lháře. Avšak, ‚vyznáváme-li však své hříchy, Bůh je věrný a spravedlivý‘, aby nám nejen ‚odpustil hříchy, ale také nás ‚očistil od veškeré nepravosti, abychom mohli jít...a opustit svůj hříšný životní styl (běž a nehřeš více) (Jan 8:11). Proto ve shodě s učením sv. Jana a s kontextem celého Nového zákona jsme dospěli k tomuto přesvědčení: Křesťan může dosáhnout takové dokonalosti, až nebude hřešit.

Toto je jedinečné privilegium každého křesťana, ano, dokonce toho, kdo je čerstvě znovuzrozený. Avšak může být z tohoto hlediska řečeno, že jen duchovně dospělí křesťané mohou dosáhnout takové dokonalosti; za druhé, jsou osvobozeni od zlých myšlenek a představ. Za prvé: Od ‚zlých nebo hříšných‘ myšlenek. Odkud takové myšlenky vychází? ‚...z nitra lidského srdce, pokud vůbec ‚vychází zlé myšlenky‘ (Marek 7:21). Jestli srdce není zlé, potom z něho nemohou vycházet zlé myšlenky. protože, dobrý strom nemůže nést zlé ovoce‘ (Mt. 7:18).

Jakmile se zbaví zlých myšlenek, stejným způsobem také přestanou nesprávně přemýšlet. Každý takový křesťan může směle s apoštolem Pavlem vyznat: ‚Jsem ukřižován s Kristem; žiji tedy již ne já, ale žije ve mně Kristus‘ (Ga 2:20), slova, která výstižně popisují vysvobození jak od skrytých, tak i zjevných hříchů. Toto vyjadřuje negativní výrok: ‚žiji tedy již ne já, moje zlá přirozenost, tělo hříchu, je zničeno a z opačného hlediska, ‚ale žije ve mně Kristus‘, a proto všechno to je spravedlivé, svaté a dobré. Oba dva tyto výroky ‚Kristus žije ve mně‘, a ‚žiji tedy již než já‘, jsou zcela neoddělitelné. Protože, ‚jaký je spolek spravedlnosti s nepravostí a jaké společenství světla s temnotou, nebo Kristus s Beliálem (viz 2.K 6:14-15)?

Proto všichni ti, kteří žijí jako tito křesťané, jejichž ‚srdce byla očištěna vírou‘ (Skutky 15:9), protože každý, kdo má Krista v sobě, ‚naději slávy‘ (Ko 1:27)..., očišťuje se, jako je čistý on‘ (1j 3:3). Je očištěn od pýchy, protože Kristus byl ve svém srdci pokorný (Mt. 11:29). Je vysvobozen od sobeckých tužeb a svévole, protože Kristus toužil konat jen vůli svého Otce. Byl zbaven hněvu v pravém slova smyslu, protože Kristus byl mírný a pokorný. Říkám *v pravém slova smyslu*, protože Kristus se hněval akorát na hřích, avšak rmoutil se kvůli hříšníkovi. Nelíbí se mu žádný prohřešek vůči Bohu, avšak slitovává se nad viníkem.

Ježíš tak zachraňuje svůj lid od jeho hříchů a nejen od zjevných, ale od hříchů, které jsou skryty v jejich srdcích. ‚To je pravda‘, někteří říkají, avšak ‚ne, dokud nezemřeme a ne nikdy v tomto světě.‘ Sv. Jan říká: ‚ne‘, tímto způsobem: ‚V tomto došla Boží láska s námi k dokonalosti: abychom měli smělou důvěru v

soudný den, poněvadž jaký je on, takoví jsme i my na tomto světě. (V tom je naše láska učiněna dokonalá, abychom měli smělou důvěru v soudný den, protože jaký je on, takoví budeme my v tomto světě' AV.) (1J 4:17). Apoštol zde bez jakýchkoliv pochyb mluví o sobě samém a o dalších křesťanech, o kterých to rozhodně prohlašuje, že ‚budou jako on‘ ‚v tomto světě‘ a nejen, když budou umírat nebo až po jejich smrti.

S tím se shodují jeho slova v první kapitole: ‚Bůh je světlo a není v něm žádná tma... chodíme-li však ve světle, jako on je ve světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od veškerého hříchu‘ (1 Jan 1:5, 7). Znovu říká: ‚Vyznáváme-li však své hříchy, Bůh je věrný a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od veškeré nepravosti‘ (1 Janova 1:9). Je zcela zřejmé, že apoštol zde mluví o očištění, které se stalo v tomto světě. Neříká, že ‚Kristova krev vás očistí (ve chvíli, kdy budete umírat, nebo v soudný den), ale ‚očišťuje‘ nás (všechny křesťany, kteří jsou nyní na zemi) v tuto chvíli ‚od veškerého hříchu‘. Z toho také vyplývá, že pokud nějaký hřích zůstává, nejsme dosud očištěni od všech hříchů. Pokud nám v naši duši zůstala *nějaká* nepravost, nejsme od ní doposud očištěni. Ať také nikdo neříká, že se toto vztahuje k ospravedlnění vírou nebo k očištění hříšné viny.

Za prvé, protože by nás to mohlo poplést, zřetelně rozlišuje výroky této pasáže, nejprve se zmiňuje o tom, že nám Bůh ‚odpouští naše hříchy‘ a pak mluví o tom, že ‚nás očišťuje od veškeré nepravosti‘.

Za druhé, protože to v extrémní míře zdůrazňuje ospravedlnění prostřednictvím skutků. Všechno to ukazuje na to, že ospravedlnění musí předcházet svatost ve všem co je skryté, ale i rovněž ve všem co je zjevné. Kdyby očištění v této pasáži znamenalo jen očištění od hříchu, nebyli bychom očištěni od viny: nebyli bychom ospravedlněni, protože by se to stalo podmínkou našeho křesťanského života, v němž ‚chodíme-li ve světle, (jsme) jako on ve světle‘ (1 Jan 1:7).

Proto je pravdou to, že křesťané v tomto světě jsou spaseni od veškerého hříchu a nepravosti; jsou v určitém smyslu tak dokonalí, že nemusí hřešit a jsou vysvobozeni ode všech zlých myšlenek a nálad.

Proto není divu, že po napsání tohoto spisu, který byl v naprostém protikladu v porovnání s oblíbenými lidskými názory, lidi, kteří byli obdivováni ostatními, možná vysoce smýšleli o sobě samých jako o nejlepších křesťanech (třebaže, i kdyby tyto věci byly pravdivé, nebyli ve skutečnosti žádnými křesťany), se velmi urazili. Očekávali jsme proto mnoho odpovědí a kritiky, avšak byl jsem velmi zklamán. Nevšiml jsem si, nebo neobjevily se žádné a tak jsem tiše pokračoval ve svém stylu.

Druhý svazek chvalozpěvů, uveřejněn v roce 1741.

Za nedlouho potom, jsme na jaře roku 1741 vydali druhý svazek chvalozpěvů. Protože této nauce lidé nesprávně porozuměli a pak ji nepsrávně prezentovali, rozhodl jsem se, že bude nutné ji lépe vysvětlit. Napsal jsem o tom trochu více do úvodu tohoto svazku písní:

Tento nádherný Boží dar, spasení našich duší, není ničím jiným než Božím obrazem, který je čerstvě obtisknut v našich srdcích. Je to obraz, v němž jsou věřící, obnovováni k plnému poznání podle obrazu Toho, který ho stvořil‘ (Ko 3:10). Bůh ‚přiložil sekeru ke kořeni stromů...a očišťuje jejich srdce vírou‘ (viz Lukáš 3:9; Skutky 15:9) a očistil je od všech špatných myšlenek v jejich srdcích skrze inspiraci Ducha svatého‘ (v Knize obecných modliteb: ze sbírky Večeře Páně či Svaté přijímání). V této naději ti, kteří uvidí Boha takového, jaký ve skutečnosti je, se ‚očišťují, aby byli čisti jako je on‘ (viz 1 Jan 3:3) a jsou ‚svatí ve

všem, co dělají jako je svatý Ten, který (je) povolal' (viz 1 Petrova 1:15). Ne že by už dosáhli všeho, čeho dosáhnou, nebo jsou v tomto smyslu nyní dokonalí. Avšak, „pokračují stále s novou silou“ (Ž 84:7) a „s odkrytou tváří zhlíží v Pánově slávě jako v zrcadle a jsou proměňováni v tentýž obraz, od slávy k slávě, jako od Pánova Ducha“ (2. K 3:18).

„A kde je Pánův Duch, tam je svoboda“ (2. K 3:17) a křesťané jsou „osvobozeni...od zákona hříchu a smrti“ (Ř 8:2), z opačného hlediska, tak jako lidé tohoto světa, kteří něvěří, ačkoli několikrát slyšeli. „Syn je opravdu vysvobodil (viz Jan 8:36) ty, kteří se „narodili z Boha“ (Jan 1:13), od kořene hříchu, hořkosti a pýchy. UVědomují si, že „jejich dostatečnost jest z Boha“ (2. K 3:5; Bk.) a že jen On sám je ve všech jejich myšlenkách a „působí v nich podle své dobré vůle chtění i činění“ (viz F 2:13). Ví, že nemluví oni, ale Duch jejich Otce a cokoliv dělají svýma rukama, dělá i Otec, který je v nich (viz Jan 14:10). Proto je pro ně Bůh všechno ve všem a oni jsou před Ním naprosto nuly. Jsou vysvobozeni od svévole a netouží po ničem, jen po tom, aby konali svatou dokonalou Boží vůli: neměli žádný jiný zdroj pomoci a neměli klidu ve své bolesti [John Wesley připsal tuto poznámku k tomuto výroku ze své předmluvy: „Je to příliš „silné“ slovo. Náš Pán, sám, toužil po tom, aby neměl klidu ve svém utrpení. Prosil o to s naprostou odevzdaností. „Avšak ne jak chci já, ale jak ty chceš“ (Mt. 26:39).], ani život nebo smrt či kterékoliv jiné stvoření, ale ustavičný křik v duši: „Otče, staň se Tvá vůle.“

Jsou zbaveni zlých myšlenek, nemohou o nich přemýšlet, ne, nemohou ani na okamžik. Předtím, když je zaujala zlá myšlenka, vzhlédli k Bohu a zmizela. Avšak není možné, aby jim ani na mysl nepřišla, protože pro duši, která je plná Boha, pro ní není jednoduše žádného místa. Při modlitbách se jim netoulá jejich mysl. Kdykoliv „se vyznávají“ ze srdcí před Bohem v neočekávané chvíli, nepřemýšlí o žádné věci, která se stala v minulosti [John Wesley poznamenává: Toto je příliš ostré], nebo o něčem, co se jich momentálně netýká, nebo nebude týkat, ale jen o Bohu samotném. V minulosti toulavé myšlenky, které je neustále obtěžovaly, se rychle vytratily; avšak nyní se vůbec neobjevují. Nebojí se, nebo nepochybují o svém současném stavu, nebo kterémkoliv konkrétním činu. [John Wesley při tom podotýká: „Toto se často děje, ale jen na chvíli.“] Pomazání Ducha svatého je vyučuje v každém okamžiku, co mají udělat, nebo co by měli mluvit [John Wesley připomíná: „Někdy nemají potřebu, jindy mají.“]

V určitém smyslu jsou zproštěni všech pokušení, protože ačkoli okolo nich poletuje sem a tam mnoho pokušení, přesto je netrápí. [John Wesley připomíná: „Někdy ne, ale občas je obtěžují.“] Jejich duše jsou však vždy vyrovnané a klidné, jejich srdce zůstávají pevná a nepohnutá. Jejich pokoj proudí jako řeka, která „převyšuje všechn rozum“ (F 4:7) a „radují se nevýslovnou radostí plnou slávy“ (1. Pt 1:8). Protože „v něm byli označeni zaslíbeným Duchem Svatým, jenž je zárukou našeho dědictví na vykoupení těch, které si Bůh vydobyl“ (viz Ef 1:13-14). Mají svědectví sami v sobě o tom, že je pro mě připravena koruna spravedlnosti, kterou jim dá v onen den Pán“ (viz 2Tm 4:8). [John Wesley poznamenává: „Ne všichni, kteří jsou spaseni od hříchu, mnozí z nich to dosud neprožili.“]

„Ne každý je ďáblovu dítě, dokud tak není obnoven v lásce. Z opačného hlediska, kdokoliv, kdo má jistotu v Bohu, tj. posuzuje podle Kristových měřítek, jeho hříchy jsou odpuštěny, je Božím dítětem a pokud v Ném žije, tak je dědic všech Jeho zaslíbení. Neměl by se chtít zbavit své důvěry, nebo popřít víru, kterou přijal z důvodů své slabosti, nebo kvůli tomu, že je „zkušován ohněm“ (1Pt 1:7), aby jeho duše „je-li to potřebné, maličko zarmoucena byla různými zkouškami“ (1Pt 1:6).

Netroufáme si ani tvrdit, že tato spása je darována okamžitě. Bůh působí ve svých dětech jak rychle, tak i postupně a víme, že není málo křesťanů, kteří přijali své svědectví v jediném okamžiku o tom, že jim byly odpuštěny hříchy

anebo že jim to dosvědčuje Duch svatý, který je v nich. Avšak nevíme dosud ani o jediném případě, v němž by člověk ve stejnou chvíli přijal odpuštění hříchů, svědectví Ducha svatého v sobě a nové čisté srdce.

Nejsme schopni skutečně vysvětlit, jak to Bůh dělá, ale obecný princip, podle kterého se tak děje, je tento. Ti, kteří kdysi věřili v sobě samých, že jsou spravedliví, bohatí a kteří nabývali větších majetků a nic nepotřebovali, jsou po zásahu Ducha Božího přesvědčeni o tom, že jsou chudí a nazí (viz Zj 3:14-18).

Všechny věci, které udělaly, si pamatují a jsou jim připomenuty a ukázány před jejich zraky, tak aby poznali Boží hněv, který hřímá nad jejich hlavami a uvědomili si, že si zaslouží peklo. Ve svém soužení volají k Hospodinu a On jim ukazuje, že jsou jejich hříchy smazány a otevírá v jejich srdcích nebeské království, ‚spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém‘ (Ř 14:17). Žal a bolest mizí a ‚hřích není déle jejich Pánem‘ (viz Ř 6:14). Protože ví, že je jim odpuštěno zdarma díky víře v Jeho krev, ‚mají pokoj s Bohem skrze (svého) Pána, Ježíše Krista,‘ (Ř 5:1), ‚chlubí se v naději Boží slávy‘ (Ř 5:2) a ‚v (jejich) srdcích je rozlita Boží láska‘ (viz R 5:5).

V tomto pokoji setrvávají několik dní, týdnů nebo i měsíců a obvykle se domnívají, že už nebudou mít žádné problémy, dokud je někteří z jejich bývalých nepřátel, schraňovaných hříchů, nebo hříchu, který je nejvíce trápil (možná hněv nebo chtíč) na ně znovu nezaútočí a strašným způsobem je neponíží, až padnou. Potom se začínají bát, zda-li vydrží s vírou až do konce a často pochybují o tom, jestli na ně Bůh skutečně nezapomněl anebo jestli nebyli podvedeni ve svém přesvědčení, že jim bylo skutečně odpuštěno. V takové chmurné náladě a pokud se ještě prou s ďáblem žijí a truchlí celý den. Avšak nikdy to netrvá dlouho a Pán jim odpovídá a posílá jim Ducha svatého, aby je utěšil a neustále jim dosvědčoval v jejich duších, že jsou Boží děti (viz R 8:12-16). Pak se skutečně stávají pokornými, mírnými a učenlivými jako malé děti. Poprvé skutečně poznávají, co je v jejich srdcích (V roce 1765 Wesley doplnil tuto poznámku ke svému citátu z úvodu této knížky: ‚Nedivme se, zatímco tato knížka dosud existuje, která byla vydána před dvaceti čtyř lety, že by mě kdokoliv s jistotou řekl, že je toto nové učení, které jsem nikdy předtím nevyučoval?‘), které Bůh neskrýval z určitého důvodu před ostatními, především pak v takové situaci, když by kvůli tomu člověk duchovně padl, i když mu stvořil jeho ducha. Všichni si v něm uvědomují skrytá varování, hlubokost pýchy, svévole a pekla; přesto jim jejich duch dosvědčuje, že jsou dědicové Boží a spoludědicové Kristovi, pokud s ním trpí^o (viz R 8:17), co jim ustavičně a čím dál více připomíná skutečnost, že sami ze sebe si nejsou schopni vůbec pomoci a velmi touží po tom, aby zcela podobali Jemu, ‚v jeho spravedlnosti a svatosti‘ (Ef 4:24). Bůh myslí na ty, kteří mají před Ním bázeň a proto způsobuje, že mají štedré oko a čisté srdce. Oráží je pečeti Svě podoby a vizitky a znovu v nich formuje Krista Ježíše; přichází k nim se svým synem a požehnaným Duchem, zabydluje se v jejich duších a přivádí je do ‚sobotního odpočinku, který má Boží lid teprve před sebou‘ (viz Žd 4:9).

Zde mohu jen zdůraznit, že

1. Toto vydání je nejjobsáhlejší úvahou o křesťanské dokonalosti, kterou jsem uveřejnil a je až příliš působivá, než předešlá vydání.

2. Není nic, co bychom od té chvíle do této knihy připsali, ať už verš nebo pasáž z krásné literatury, které přímo nebo nepřímou jsou obsaženy v úvodu této knihy. Proto, ať už je naše současné učení správné či nesprávné, je stejné, jako když jsme ho vyučovali na začátku.

Chvalozpěv z Druhého svazku chvalozpěvů

Nemusím ho obohatit o další důkazy a tak znásobit množství uvedených citátů v tomto samotném svazku. Myslím, že bude stačit, když se zmíním jen o jedné části oslavné písně, která je jako poslední v tomto svazku:

Pane, věřím, že Tvůj odpočinek je
přichystán
a všemu Tvému lidu dobře znám.
Odpočinek, v němž radost vládne
a ve kterém jsi skutečně milován.

Odpočinek, v němž naše duše dychtí
po věcech shůry, k výšinám vyráží,
kde pochybnost, bolest a strach pomijí,
a kde je dokonalá láska vyhání.

Od každého druhu zla jsme osvobozeni
(Syn nás vskutku osvobodil).
Po všech pekelných mocnostech šlapeme
ve slavném vítězství.

V bezpečí jsme v našich životech tehdy,
když vítězíme v duších nad smrtí, zemí a
peklem, pro které jsme byli určeni.
Nacházíme náš dlouho hledaný ráj, když
jsme s Jeho láskou dokonale spřízněni.

Ach, kéž by ostatní mohli teď poznávat;
věřte a vkročte do toho!
Spasitel chce nyní Svou moc rozdávat
a proto přestaňme od hříchu a dílo je
hotovo.

Odstraň tuto zatvrzelost z mého srdce;
tuto nevěru odstraň ze mně.
A obdař mě vši zbývající vírou, ó Bože,
abys mohl odpočinout ve mně.

Přijď, ó můj Spasiteli, zůstaň ve mně!
Sestup do mé duše,
abych nezůstal jako samotné stvoření.
Autore a dokonavatelí víry přicházíš ke
mně.

Připravil si pro mě nebe,
do kterého vstoupím bez průtahů.
Přijď má přehojná odměno, chci jen Tebe,
proto si mě stvořil.

Přijď Otče, Synu a Duchu svatý,
a přijmi mě ve Svém příbytku!

Ať jsem ztracen všechen v Tobě,
ať všichni přebývají v Tobě, ó Bože!

Může být něco více srozumitelnějšího než

1. To, že existuje také plnost a vrchol spásy, o které jsme mluvili?
2. To, že se dá přijmout jen samotnou vírou a nelze ji obdržet jen z důvodu nevěry?
3. To, že tato víra, a v důsledku i spása nastává v určitém okamžiku?
4. To, že taková chvíle může přijít teď, a to, že nepotřebujeme očekávat na další okamžik, protože ve skutečnosti je to tak, že ‚Hle, nyní je čas milosti, hle, nyní je den spasení!‘ (viz 2 K 6:2).
5. A nakonec, ten, který mluví opak, je člověkem, který mezi nás přináší nové učení.

14. Třetí svazek chvalozpěvů, uveřejněn v roce 1742.

O rok později, tj. v roce 1742 jsme vydali další svazek chvalozpěvů. Rozepře kvůli tomuto učení v této době vrcholilo a proto jsme o něm mluvili mnohem více než kdykoliv předtím. V tomto svazku je většina chvalozpěvů zaměřena na toto téma, tak jako Úvod. Protože je velmi stručný, můžeme si dovolit ho citovat v plném znění.

15. Předmluva ke třetímu svazku *Hymns* od Charlese a Johna Wesleyových.

1. Možná, že běžný předsudek, který mívají lidé ohledně tématu křesťanské dokonalosti, může vznikat kvůli nedorozumění, které se týká jeho podstaty. Přiznáváme se vši úctou a neustále říkáme, že v tomto životě neexistuje žádná taková věc jako dokonalost, v níž je zahrnuto jak zřeknutí se vykonávání dobra a zachovávání všech Božích ustanovení, tak možnost nevědomosti, chyby, pokušení a dalších tisíců různých nedostatků, které se úzce týkají krve a těla.

2. Nejen, že přiznáváme, ale i upřímně prohlašujeme, že v tomto životě neexistuje žádná dokonalost, ve které je obsaženo jak vzdání se konání dobra a zachovávání všech Božích příkazů, tak dělání dobra všem, a zvláště členům rodiny víry‘ (Ga 6:10). Věříme, že nejen novorozeňata v Kristu, která čerstvě přijala vykoupění v Jeho krvi, ale i dospělí křesťané jsou zcela povinni, kdykoliv mají příležitost, jíst chleba a pít víno na Jeho památku (viz Lukáš 22:19), ‚pilně studovat Písma‘ (Jan 5:39), pústem i střídmostí ‚tužit své tělo a podrobovat ho do služby, aby snad, když kážou druhým, nebyli sami vyřazení‘ (viz 1 K 9:27) a kromě toho všeho vylévají své duše před Bohem, ať už jednotlivě či kolektivně ve shromáždění.

3. Za druhé, věříme tomu, že neexistuje nic takového jako dokonalost v tomto životě, ve které je zahrnuto naprosté osvobození od nevědomosti či chyby ve věcech, které nejsou podstané pro spásu, nebo od velkého množství pokušení či slabostí, prostřednictvím kterých více či méně hříšné tělo utlačuje duši. V Písmu nenajdeme jediné místo, které by dokazovalo, že jsme zcela zproštěni jak od tělesných nemocí, tak od nevědomosti v mnoha věcech, nebo od toho, abychom si nebyli schopni představit, že by se někdo mohl splést, nebo že by mohl upadnout do různých pokušení.

4. O kom tedy říkáme, že je dokonalý? Máme tím na mysli toho, kdo ‚má mysl Kristovu,‘ a kdo ‚chodí, ten má také chodit tak, jak chodil on; ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí,‘ (Žl 24:4), nebo ten, kdo je očištěn od každé poskvrny těla i ducha‘ (viz 2 K 7:1), ve kterém ‚není v něm žádné pohoršení‘ (viz 1 J 2:10) a ten, kdo ‚nepáchá hřích,‘ (nemůže hřešit) (1 J 3:9).

Chtěli bychom to vysvětlit trochu podrobněji: Rozumíme tomu, že biblický výraz ‚dospět‘ (‚dokonalého lidství‘) (Ef 4:13) se týká člověka, ve kterém Bůh věrně splnil Svě slovo ‚budete očištěni očistím vás ode všech vašich nečistot a ode všech vašich hnusných model‘ (Ez 36:25). Rozumíme tomu tak proto, protože ho Bůh učinil svatým v těle, duši a v duchu: toho, ‚který chodí ve světle, jako on je ve světle a ve kterém není žádná tma, kterého Ježíšova krev očišťuje od veškerého hříchu‘ (viz 1J 1:7,5).

5. Takový člověk může nyní svědčit dalším lidem o tom, že je ukřižován s Kristem; žije tedy již ne on, ale žije v něm Kristus‘ (Ga 2:20). ‚Je svatý jako Ten, který ho povolal, je svatý, ať už v srdci nebo v každém svém skutku‘ (viz 1Pt 1:15-16). ‚Miluje Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, ze vši své síly a celou svou myslí,‘ a každého člověka jako sám sebe‘ (viz Lukáš 10:27). Ano, tak stejně nás miluje Kristus, především pak lidi, kteří mu zlořečí a pronásledují ho, protože neznají Syna a ani Toho, kdo ho poslal (viz Lukáš 6:28; Jan 15:20-1). Jeho duše je ve všem láskou; je pln soucitného milosrdenství, laskavostí, pokory, krotkosti, trpělivosti‘ (Ko 3:12). Jeho život odpovídá tomuto stavu ‚neustále (setrývá) ve svém skutku víry, v práci lásky a ve vytrvalosti a naději‘ (viz 1Te 1:3). ‚A všechno, cokoli dělá slovem nebo skutkem, všechno to činí ve jménu Pána Ježíše‘ (viz Ko 3:17). Ve slovu koná ‚Boží vůli na zemi tak, jako je v nebi‘ (viz Mt 6:10).

6. Toto máme na mysli, když se zmiňujeme o dokonalém člověku, neboť jedinou obětí přivedl ty, kteří jsou posvěcováni, navždy k dokonalosti (Žd 10:14), dokonce aby byli ve svém srdci plni ohně Boží lásky‘ (slova arcibiskupa Ushera), když ‚neustále přinášíme každou myšlenku, slovo či skutek jako duchovní oběť vzácnou Bohu skrze Ježíše Krista‘ (viz 1Pt 2:5). Každá myšlenka v našem srdci, každé slovo vycházející z našich rtů a každý skutek našich rukou má ‚vyhlášovat ctnosti Toho, který nás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla‘ (1Pt 2:9). Ach, proto, aby všichni, kteří hledají Pána Ježíše se vši upřímností, ‚mohli být dokonale sjednoceni (‚dokonání v jedno‘) (Jan 17:23).

Toto je učení, které kážeme od začátku a které jsme kázali až do tohoto dne. Protože jsme toto téma podrobně zkoumali z každého hlediska a neustále jsme ho porovnávali s Božím slovem a na druhou stranu se skutečnými zkušenostmi Božích dětí v této věci, porozuměli jsme důkladněji podstatě a rysům křesťanské dokonalosti. Přesto není žádného rozporu mezi naší první a poslední úvahou. Naše první pojetí křesťanské dokonalosti bylo toto: ‚mít kristovu mysl‘ a ‚chodit, tak jako on‘, mít veškerou Kristovu mysl a vždy chodit tak, jako chodil On. Jinými slovy to znamená, vydat se zcela Bohu Bohu, jak vnitřně, tak navenek; všechno ve svém srdci a životě vydat Jemu a tak o tom smýšlíme doposud, aniž bychom k tomu něco přidali, nebo ubrali.

16. Tři chvalozpěvy z *Hymns*; svazek III.

Chvalozpěvy z tohoto svazku nemůžeme uvést v plném rozsahu, protože je jich velmi mnoho. Budu citovat pouze tři z nich:

Zachraň mě z hříchu, čekám, abych
dokázal, že Ježíš je Tvé jméno uzdravení;
chci ztratit všechno, když se ve mně Tvá
láaska dokonává,
ať už mám cokoliv, nebo co mohu, nebo co
jsem.
Chci totiž zůstat věrný tvému slovu,
protože ‚služebník bude jako jeho Pán.‘

Odpověz mi, abych z Tvé milosti milostivým
byl Ti věrný,
neboť proto si daroval mi Svůj život,
vykup mě ze vší nepravosti,
obnov mě a naprav na cestu k nebesům,
kde se setkám s Tebou.
Dokud mě neočistiš od každé skvrny,
mé utrpení a má víra bude marná.

Nezemřel si proto, abych mohl žít, ne už
pro sebe, ale pro Tebe?
Nestvořil si tělo, duši a ducha Tomu, kdo
se za mě obětoval na kříži?
Přijď tedy můj Mistře, můj Bože a
vykup mě Svou drahou krví.

Tvůj milovaný služebník prohlašuje,
pro Tvé milosrdenství a Tvou pravdu,
posvěť ho Svým nádherným jménem.
Měj mě za vlastního v každé chvíli a očisť a
měň mě v každé chvíli, ať mohu umírat a
žít jen v Tobě.

A

Vyber si mě ze světa, pokud žiji,
ozdob mě Svou spravedlností nyní.
Pokud mě přivedeš až do zaslíbené země,
nazvu Tě čestně mým Spasitelem.
Vylej svého svatého Ducha,
uhaš moji žízeň a obleč mě do bílého
roucha.
Nyní můj Spasiteli, ať sprška Tvé milosti
sestoupí a očistí mě od každého hříchu
navěky.

Očisť mě od každé hříšné skvrny, mé modly
ať jsou ode mě odvrženy v hnoji;
očisť mě od každé zlé myšlenky, od každé
špíny ega a mé pýchy.
Nenávist tělesné mysli, odstraň ihned
z mého těla, Tvá čistota mě obestřela.

Dej mi jemné srdce, které se nevzdává
a čistotu, plnost víry a lásky, které nedělají
Tobě vrásky.

Ach, kéž bych nyní byl hříchu zproštěn,
Tvé slovo Svoji mocí to zcela dokáže.
Vstup do svého odpočinku, Kanánu tvé
dokonalé lásky a učiň před Ním o tom
zmínku.

Dovol mi nyní dosáhnout vrcholu
dokonalosti! Nedovol, abych padl byl Ti
k zlosti.
Nebud' pro mě o nic míň v mých očích, než
Kristem, který je vším ve všech.

Nakonec

Pane, věřím, že Tvé dílo milosti je dokonalé
v lidské duši ve Tvé přítomnosti!
Toho, kdo vidí Tvoji tvář, jeho srdce je
čisté, jeho duch je uzdraven a na pravém
místě.

Od každé nemoci skrze Tvé slovo, od
každého neduhu skrze špatné slovo,
zachráněn a dokonale uzdraven
v dokonalé svatosti ochráněn.

Ten, kdo žije ve svobodě, je hříchu mrtev
Pravda a Syn ho vysvobodili, proto je
vskutku svoboden.

Skrze jeho duši sláva vyzařuje, je osvícen
jako bleskem, naplněn spravedlností a
Božím dechem.

Toto je místo odpočinku, života a pokoje,
jež zakouší všechen tvůj lid.
Láska je pouto dokonalosti a veškerá duše
je celá z lásky.

Ať zní radostný jásot evangelia milosti,
Kristus se ve mně zjeví v plnosti;
Uzřím jeho tvář,
budu svatý jak Jeho oltář!

Působí v nádobách z hlíny, otrásá jejich
budoucím domovem – ach Pane, kéž by si
v ten radostný den navštívil svůj chrám
z hlíny.

Přijď, ó můj Bože a zjev mi Sám sebe,
naplň celou moji duši vším nebem;
jen mého ducha nejseš schopen naplnit,
ó přijď můj Bože ke mně, přijď!

Naplň, naplň všechny mé velké touhy,
které jsou jako nekonečno
dej, dej mi všechny žádosti mého srdce,
všechno, všechno, co je v Tobě.

17. Shrnutí prvních čtyř metodistických konferencí.

V pondělí roku 1744, 25. června, jsme uspořádali naši první konferenci; zúčastnilo se jí šest duchovních a všichni kazatelé. Následujícího rána jsme všichni přemýšleli o učení posvěcení a dokonalosti. Byly zodpovězeny určité otázky, na které se lidé ptali. Zde je jejich souhrn:

OTÁZKA: Co znamená být posvěcen?

ODPOVĚĎ: Být obnoven v Boží obraz v pravé, spravedlnosti a svatosti pravdy' (Ef 4:24).

OTÁZKA: Co je všechno obsaženo ve výrazu 'být dokonalý křesťan'?

ODPOVĚĎ: Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou' (Dt 6:5).

OTÁZKA: Znamená to, že je z nás odstraněn kořen hříchu?

ODPOVĚĎ: Nepochybně, protože, jak může být řečeno, že jsme zachráněni ode 'všech našich nečistot'? (Ez 36:29).

Naše druhá konference začala 1. srpna roku 1745. V dalším ránu jsme mluvili o posvěcení, uvádíme zde tyto úryvky:

OTÁZKA: Kdy začíná v člověku posvěcení?

ODPOVĚĎ: Ve chvíli, když je člověk ospravedlněn. (Přesto v něm zůstává hřích, ano, semeno veškerého hříchu, dokud není zcela posvěcen.) Od té chvíle začíná postupně umírat hřích a růst v milosti.

OTÁZKA: Stává se to jen krátce před smrtí?

ODPOVĚĎ: Ne, určitě ne pro ty, kteří neočekávají, že se to stane dříve.

OTÁZKA: Můžete skutečně očekávat, že se to stane dříve?

ODPOVĚĎ: Proč ne? Můžeme, ačkoliv

1. Většina věřících, které známe, nebyli posvěceni do takové míry až při své smrti;
2. bylo jen skutečně pár věřících, pro které apoštol Pavel psal epištoly, kteří byli v té době v takovém duchovním stavu, a ani
3. on sám v době, kdy psal své dopisy, přesto všechno to nedokazuje, že v dnešní době nemusíme na tom být jako oni.

OTÁZKA: Jak bychom mohli kázat o posvěcení?

ODPOVĚĎ: Sotva asi těm, kteří nekráčí kupředu, ale k těm, kteří vždy zdůrazňují Boží zaslíbení a nechají vést, než zjímat.

Naše třetí konference začala v úterý, 26. května, roku 1746. V této konferenci jsme nejprve pár minut předčítali to, co jsme napsali v předcházejících konferencích, abychom si všimli, zda-li obsahují něco, co můžeme opomenout, nebo můžeme změnit po dalších úvahách. Avšak nezdálo se nám, že bychom měli jakýkoliv důvod k tomu, abychom něco změnili, vzhledem k tomu, na čem jsme se předtím dohodli.

Naše čtvrtá konference začala v úterý, 16. června, roku 1747. Protože zde bylo několik lidí, kteří nevěřili v učení Dokonalosti, shodli jsme se na tom, že by bylo vhodné to prozkoumat od základů.

Když jsme tak činili, byly nám položeny tyto otázky:

OTÁZKA: Na kolik to přiznávají naši bratři, kteří se od nás liší, vzhledem k úplnému posvěcení?

ODPOVĚĎ: Připouští, že

1. každý musí být v okamžiku smrti zcela posvěcen.
2. dokud se to nestane, věřící musí denně růst v milosti a neustále se tak snažit dosáhnout dokonalosti.
3. Bychom o tom měli ustavičně usilovat a povzbuzovat ostatní, aby činili taktéž.

OTÁZKA: V čem přiznáváme, že mají pravdu?

ODPOVĚĎ: Přiznáváme, že

1. mnozí z těch, kteří zemřeli ve víře, ano většina lidí, které jsme znali, nebyli dokonalí v lásce až do chvíle krátce před jejich smrtí.
2. slovo *posvěcen*, Pavel apoštol píše u všech ve smyslu, že jsou ospravedlněni.
3. tento termín málokdy znamená, že jsme ‚zachráněni od hříchu‘.
4. bychom ho z tohoto hlediska neměli používat, aniž bychom k němu nepřipsali slova jako *zcela, úplně*, apod.
5. inspirovaní pisatelé téměř vždy mluví o těch, nebo k těm, kteří jsou ospravedlněni, ale velmi zřídka o těch, nebo k těm, kteří jsou zcela posvěceni. (John Wesley připisuje tuto poznámku: ‚To platí především pro ty, kteří jsou těžce přístupní ostatním; avšak mluví k nim téměř vždy společně s ostatními.‘)
6. V tomto ohledu musíme vždy mluvit o stavu ospravedlnění, avšak výjimečně vícekrát. (John Wesley poznamenává: ‚Výjimečně vícekrát, to uznávám, avšak na některých místech velmi často, důrazně a jednoznačně.‘)

OTÁZKA: V čem se tedy lišíme?

ODPOVĚĎ: Je to toto: Měli bychom očekávat, že budeme zachráněni od veškerého hříchu v okamžiku smrti?

OTÁZKA: Je v Písmu zaslíbení, které se týká přímo toho, že nás Bůh zachráni od veškerého hříchu?

ODPOVĚĎ: ‚On vykoupí Izraele ze všech jeho nepravostí‘ (Ž 130:8). Toto je lépe a podrobněji vysvětleno v proroctví Ezechiele: ‚Pokropím vás čistou vodou a budete očištěni; očištím vás ode všech vašich nečistot a ode všech vašich hnusných model... Zachráním vás ze všech vašich nečistot‘ (Ez 36:25, 29). Není srozumitelnějšího zaslíbení, než je toto. Apoštolé se o tom zřetelně zmiňují, když nás napomínají: ‚Když tedy máme tato zaslíbení, milovaní, očištěme se od každé poskvrny těla i ducha a v Boží bázni konejme posvěcení‘ (2K 7:1). Stejně srozumitelné a jednoznačné je toto zaslíbení: ‚Hospodin, tvůj Bůh, obřeže tvé srdce i srdce tvého potomstva a budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a budeš živ‘ (Dt 30:6).

OTÁZKA: Najdeme však v Novém zákoně podpůrný materiál, který potvrdí tuto domněnku?

ODPOVĚĎ: Ano, Nový zákon to dokazuje zcela jednoznačně. Např. v 1. Janově 3:8: ‚Na to je zjeven Boží Syn, aby zrušil skutky ďábla‘: ďáblové skutky bez jakéhokoliv vymezení či omezení, protože veškerý hřích je ďábovým skutkem. S tímto tvrzením se shoduje prohlášení svatého apoštola Pavla: ‚Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil, ..., aby ji postavil před sebou jako slavnou církev, nemající poskvrnu ani vrásku‘ (Ef. 5:25-27) a stejné prohlášení, které je ve svém důsledku stejné je v ep. Římanů 8:3-4. ‚Neboť co bylo pro Zákon nemožné, protože byl slabý kvůli tělu, to Bůh vykonal, když poslal svého vlastního Syna..., aby byl spravedlivý požadavek Zákona naplněn v nás, kdo nechodíme podle těla, ale podle Ducha.‘

OTÁZKA: Poskytuje Nový zákon další důkazy o tom, že můžeme očekávat, že budeme zachráněni před veškerým hříchem?

ODPOVĚĎ: Bezpochyby, ano: jak v modlitbách, tak v příkázáních, která se dají srovnávat z nejdůležitějšími biblickými výroky.

OTÁZKA: Jaké modlitby tím máte na mysli?

ODPOVĚĎ: Modlitby za naprosté posvěcení – kdyby taková věc neexistovala, bylo by to pro Boha jen výsměchem.

1. ‚Vysvoboď nás od zlého‘ (Mt. 6:13). Když se tak stalo, když jsme vysbobozeni ode všeho zlého, nemůže nikde zůstat hřích.
2. Neprosím však jen za tyto, ale i za ty, kteří ve mne uvěří skrze jejich slovo,

aby všichni byli jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli jedno v nás, aby svět uvěřil, že jsi mě poslal.

A já jsem jim dal slávu, kterou jsi dal mně, aby byli jedno, jako my jsme jedno. Já v nich a ty ve mně, aby byli dokonáni v jedno' (já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty') (Jan 17:23, Ek.)

3. ‚Kvůli tomu tedy klekám na kolena před Otcem... a modlím se, abyste byli zakořeněni a založeni v lásce, mohli se všemi svatými postihnout, jaká je šířka a délka, výška i hloubka, a poznat Kristovu lásku, přesahující chápání, abyste byli naplněni do veškeré Boží plnosti‘ (Efez. 3:14, 17-19).

4. ‚Sám Bůh pokoje ať vás tedy plně posvětil a zachová celého vašeho ducha, duši i tělo bez úhony k příchodu našeho Pána Ježíše Krista‘ (1Te 5:23).

OTÁZKA: Které přikázání bylo napsáno za stejným účelem?

ODPOVĚĎ: 1. ‚Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš Otec, který je v nebesích‘ (Mt. 5:48).

2. ‚Ježíš mu řekl: `Budeš milovat Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.´ Avšak, pokud lidské srdce je naplněno Boží láskou, není možné, aby v něm zůstával hřích.

OTÁZKA: Avšak, jak se to stane, než přijde okamžik smrti?

ODPOVĚĎ: ‚Už ze samotné podstaty výroku je zřejmé, že toto přikázání není pro mrtvé, ale pro živé. Proto ‚budeš milovat Pána, svého Boha, celým svým srdcem,‘ neznamená, že to budete dělat, až budete umírat, ale zatímco budete žít.

2. Další místa v Bibli, která jednoznačně potvrzují tuto tezi jsou:

i ‚Boží zachraňující milost se zajisté zjevila všem lidem. Ta nás vyučuje, abychom se zřekli bezbožnosti a světských žádostí a žili v tomto světě rozvázně, spravedlivě a zbožně, v očekávání té pozeňané naděje, totiž slavného příchodu našeho velikého Boha a Spasitele Ježíše Krista, který dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti a očistil si pro sebe svůj zvláštní lid, horlivě milující dobré skutky‘ (Tt 2:11-14).

ii ‚Vyzdvihl nám roh spasení..., aby prokázal milosrdenství našim otcům... - na přísahu, kterou přísahal našemu otci Abrahamovi, - že nám dá, abychom vysvobození z ruky svých nepřátel beze strachu sloužili jemu ve svatosti a spravedlnosti před jeho tváří po všechny dny svého života‘ (Lukáš 1:69, 72-5).

OTÁZKA: Je v Písmu zmínka o někom, kdo této dokonalosti dosáhl?

ODPOVĚĎ: Ano, sv.Jan a všichni, o kterých mluví tímto způsobem: ‚V tomto došla Boží láska s námi k dokonalosti: abychom měli smělou důvěru v soudný den, poněvadž jaký je on, takoví jsme i my na tomto světě‘ (1J 4:17). (V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu – neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě‘ Ek.)

OTÁZKA: Můžete mi nyní poskytnout důkaz o někom, kdo je tak dokonalý?

ODPOVĚĎ: Těm, kteří se takto ptají, bych odpověděl: ‚Kdybych o někom takovém věděl, neřekl bych vám to, protože se neptáte s vnitřním postojem lásky. Jste jako Herodes – snažíte se jen najít děťátko, abyste ho mohli vzápětí zabít.‘ Přesto bychom chtěli jednoznačně odpovědět: ‚Existuje mnoho důvodů, proč je tak málo křesťanů, kteří žijí takovým příkladným životem, pokud skutečně takoví existují. Jaké jen nesnáze čekají na takového člověka, který se stává terčem pro ostatní! Jak nesmyslné je to pak pro ty, kteří mu odporují! ‚Když neposlouchají Mojžíše a Proroky, Krista a jeho apoštoly, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých‘ (Lukáš 16:31).

OTÁZKA: Nejsme tajně nakloněni k tomu, že se nám nelíbí ti, kteří tvrdí, že byli zachráněni od veškerého hříchu?

ODPOVĚĎ: Je možné, že ano, a to hned z několika důvodů: Částečně kvůli tomu, aby to prospělo lidem, kteří mohou být zraněni, pokud nejsou to, co vyznávají;

zčásti kvůli určitému druhu předpokládané závisti vůči těm, kteří prohlašují, že dosáhli lepších výsledků než my sami a částečně také kvůli naší přirozené váhavosti a nepřipravenosti srdce věřit Božím skutkům.

OTÁZKA: Proč bychom neměli pokračovat v tom, že se budeme radovat z víry, dokud nebudeme dokonalí v lásce?

ODPOVĚĎ: Proč vskutku? Protože svatý zármutek neuhasí tuto radost; protože zatímco jsme pod křížem a neseme Kristovo utrpení a pohanění, můžeme se radovat touto nepopsatelnou radostí.

Z těchto výňatků není jen zcela zřejmé, čemu jsme já a můj bratr věřili, ale také, jaké bylo přesvědčení všech kazatelů, kteří s námi spolupracovali v letech 1744 – 1747. Nepamatuji si na této konferenci ani na jediný hlas, který by byl proti. Ať už mezi námi byli jakékoliv pochybnosti, všechny byly odstraněny, než jsme se znovu sešli.

18. Chvalozpěvy z *Hymns and Sacred Poems*; svazky I a II.

V roce 1749 můj bratr uveřejnil dva svazky *Hymns and Sacred Poems* (*Chvalozpěvy a posvátné básně*). Protože jsem je neviděl při jejich vydání, obsahovaly některé věci, se kterými jsem nemohl souhlasit. Avšak zcela jsem souhlasil s hlavním záměrem těchto chvalozpěvů. Nyní chci uvést jen několik veršů v těchto písních:

Přijď, ó Pane, a projev se zde Svoji mocí;
ať všechny ďábelské skutky jsou zničeny.
Zjev se nyní skrze mně, ač bez hříchu, cele
a naplň mě věčnou radostí, ať mohu
zjevovat Tebe:
Tvůj velebný výraz ve tváři se odráží, Tvá
přítomnost dělá den dokonalým nebem.
(Svaz. I. str. 203).

Pospěš rychle do mého útočiště, je to Tvá
chvíle, která mě uchvacuje.
Přiveď mého toulavého ducha domů, a
zachovej ho v dokonalém pokoji.

Netrp více bloudění lidu svého,
vlastníku vši země;
Zajmi Svoji láskou vězně
a uzavři mě Sám v Bohu!
(Sv. I. str. 247)

Tvé vězně uvolni z okovů, utvrď nás Svým pokojem; a náš žal a hříchy
v okamžiku zmizí. Ať tento okamžik přijde nyní! Odpověz milostivě na naše
ponížené prosby, vždyť jsi náš Vykupitel a Utěšitel právě teď!
(Sv. II, str. 124.)

Vysvoboď nás od vrozeného hříchu;
ať toto jho je nyní zlomeno.
Učiň mě Tvým na věky věků.

Dej mi Svoji dokonalou přirozenost,
ať jsem nyní zcela v Tobě – nové stvoření,

ze kterého nečpi hřích a zatvrzelost.
(Sv. II, str. 156.)

Proměň mě, ó Pane, proměň mě nyní;
ať Tvé lehké jho můj duch snadno snáší.
Smiluj se a pomoz mi najít perlu,
jemnou a tichou myslí.

Upokoj, ó upokoj mé vyčerpané tělo;
ať naleznu znovu odpočinek.
Od mých skutků navěky osvoboď mě,
ať jsem učiněn dokonalý ve Tvé svatosti.
(Sv. II, str. 162.)

Přijď v tuto příhodnou chvíli,
sestup se Svým nebeským královstvím!
Napln' nás Svojí slavnou mocí
a vykořeň z nás seménka hřichu.
(Sv. II, str. 168.)

Přijď, drahý Beránku, přijď pro zbité hříšníky
a očisti je Svým svatým proudem;
vymaž každou skrvnu a flíček –
Tvá krev je dostatečně mocná.

Ach, ať vnikne do naší duše,
až tak hluboko, kde je vrozený hřích:
Uzdrav každou zraněnou duši;
a očisti všechny malomocné.
(Sv. II, str. 171.)

Vězňové naděje, povstaňte
a hleďte, váš Pán se brzy se zjeví:
Hle! Na křidlech lásky se snáší k vám
a přináší Vám vykoupení.

Volá Vás, abyste přijali vykoupení v Jeho
krvi: Přijďte ke mně, milostivému Bohu!
,Věřte, volá na vás ,věřte!‘

Ježíši, k Tobě vzhlížíme, dokud nebudeme
vysvobozeni od hříšných pozůstatků.
Odmítněte to vrozené tyranské jho;
odhoďte jeho pouta.

Naše přirozenost na nás nemá více práva.
Vírou přijímáme Jeho moc, která nás
zachrání na věky, Tobě Beránku patří
všechna sláva!
(Sv. II, 188.)

Ježíši, náš živote, zjev se v nás; v těch,
kteří umírají na každý den Tvoji smrtí;

Zjev Sám sebe, Dokonavateli naší víry,
Tvůj obživující Duch ať dýchá všude!

Oznam nám skryté tajemství a
uděl nám Svůj druhý dar,
zjev Sám sebe ve Svě slávě ve mně a
v každém srdci, které na Tebe očekává.

(Sv. II, str. 195.)

V Něm máme pokoj; v Něm máme moc! Zachování v pokoji skrze Jeho milost v temné době. Ode všech našich pokušení nás ochraňuje, aby dokázal, že je plný spásy, aby ukázal svoji plnost lásky.

Vyřkni Své dobré Slovo a příkaz nám, buďte svobodni!
Nejsi proto pro mě Pane velkým požehnáním?
Pokoj dáváš Svým, kteří tě následují,
otevři Svá nebesa, ó Lásko mého srdce!

(Sv. II, str. 324.)

Druhé vydání těchto chvalozpěvů bylo uveřejněno roku 1752, a text nebyl pozměněn, až na pár písmenek.

V těchto písních, o které jsem obohatil tuto knížku, jsem poukázal na to, čemu jsme já a můj bratr věřili:

1. Křesťanská dokonalost znamená milovat Boha a našeho bližního: být vysvobozen od veškerého hříchu.
2. Víra je jediným prostředkem, kterým můžeme tuto milost přijmout.
3. Přijímáme to v jediný okamžik.
4. Máme to čekat, avšak ne před smrtí, ale každou chvíli; nyní je příhodný čas, nyní je příhodný čas.

19. *Thoughts on Christian Perfection (Myšlenky o křesťanské dokonalosti).*

Na konferenci roku 1752 jsem si uvědomil určité nebezpečí, které se skrývalo v odlišnostech našich názorů a znovu jsme tuto tezi začali podrobně studovat. Brzy nato jsem uveřejnil *Thoughts on Christian Perfection*, v jejímž úvodu jsem napsal tuto pasáž:

Tato brožurka v žádném případě není určena k tomu, aby uspokojila lidskou zvědavost. Nebyla napsána proto, aby dokázala těm, kteří se vysmívají a jsou v opozici, že toto učení je v celé své šíři pravdivé, ani neodpovídá na velké množství námitek, které by možná vyneslo mnoho lidí. Vše, co jsem zamýšlel, že sdělím pomocí této knihy, se dá jednoduše shrnout mými stanovisky v těchto výrocích: To, co prostřednictvím křesťanské dokonalosti dosáhneme, a čeho ne a pak jsem se zmínil o několika užitečných poznacích a pokynech, které se týkají tohoto tématu.

Když byly tyto myšlenky poprvé napsány formou otázek a odpovědí, nechal jsem je v původním znění. Jsou stále stejné jako před dvaceti lety.

OTÁZKA: Co je to křesťanská dokonalost?

ODPOVĚĎ: Milovat Boha z celého našeho srdce, mysli, duše a síly. To konkrétně znamená, že v naší duši není žádný náznak zlého myšlení, které je opakem lásky a to, že všechny naše myšlenky, slova a činy jsou řízeny skutečnou láskou.

OTÁZKA: Prohlašujete tedy, že tato dokonalost vylučuje možnost, trpět nemocemi, dělat chyby z nevědomosti a mít nedostatky?

ODPOVĚĎ: Tvrdím neustále opačný názor a vždy jsem tak činil.

OTÁZKA: Avšak, jak může být každá myšlenka, slovo a skutek ovládaný čistou láskou, když je člověk zároveň chybný a omezený?

ODPOVĚĎ: Nevidím v tom žádný rozpor: ‚Člověk může být naplněn ryzí láskou a přesto může udělat chybu.‘ Neočekávám, že bych měl být vysvobozen od všech omylů, dokud to, co je ve mně smrtelné se promění v to, co je nesmrtelné. Věřím tomu, že toto je přirozený důsledek toho, že naše duše přebývá v těle a v krvi. Protože není možné, abychom přemýšleli a nepoužívali přitom ty stejné orgány, které trpí stejně jako zbývající část našeho těla. Proto se nemůžeme nikdy vyhnout tomu, že budeme smýšlet nesprávně, dokud to porušitelné neobleče to neporušitelné.

Avšak můžeme tuto myšlenku rozvinout ještě o kus dále. Chyba v úsudku, bude znamenat omyl, který ovlivní život jednotlivce. (Např. Osudnou chybou p. Rentyho bylo to, že se dotkl odumírající tkáně a nakazil se, protože nevěří osvětě a proto nyní nosí železný popruh.) Mohl bych uvést dalších tisíc příhod, ve kterých chybovali ti, jimž se dostává nejvíce pocty a milosti. Přesto, když zdrojem každého takového omylného slova či nesprávného skutku je láska, není to hřích ve skutečném slova smyslu. Nicméně, neobstojí ve stínu přísné Boží spravedlnosti, ale je zde potřeba usmířující krve (přijmout odpuštění v usmířující Beránkově krvi).

OTÁZKA: Jaké byly názory všech našich bratří, kteří se setkali v srpnu roku 1752 v Bristolu, kvůli tomuto učení?

ODPOVĚĎ: Bylo to formulováno těmito slovy:

1. Všichni budou dělat chyby, dokud budou živi.
2. Chyba v myšlení může někdy vést k chybě v praxi.
3. Každá taková chyba je přestoupením dokonalého zákona.
4. Proto každá taková chyba, pokud nebude přikryta smířčí krví, bude zjevena ve věčném soudu.
5. Obvyklé je, že většina těch, kteří jsou ve velmi pokročilém stupni duchovní dokonalosti, neustále pociťují potřebu porovnávat se s Kristem, dokonce i tehdy, když skutečně zhřeší, aby tak rovněž mohli říct svým bratřím: ‚Odpusťte nám naše hříchy.‘ Toto jednoduše vysvětluje to, co by se jinak mohlo zdát jako zcela nevysvětlitelné, např. to, že ti, kteří nejsou pohoršeni tím, když mluvíme o nejvyšším možném stavu lásky, neuslyší o životě bez hříchu. Důvodem je to, že ví, že všichni jsou náchylní dělat chyby, ať už v prožitých zkušenostech nebo v myšlenkách. Avšak neví, nebo si nevšimli, že tomu tak není, když se láska stává samotnou příčinou daného skutku.

OTÁZKA: Avšak přesto, pokud žijí bez hříchu, budou potřebovat jako doposud Prostředníka? Přínejmenším není zcela srozumitelné, zda-li ještě potřebují Krista v Jeho kněžském úřadu?

ODPOVĚĎ: Vůbec ne. Nikdo necítí takovou touhu po Kristu jako tito lidé, neboť jsou na Něm zcela závislí. Kristus neposkytuje život člověku, jehož duše je nezávislá, ale která je v něm a s ním. Proto Jeho slova platí pro všechny lidi, ať už se nachází v jakémkoliv stavu milosti: ‚Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, pokud nezůstane ve kmeni, tak ani vy, pokud nezůstanete ve mně...beze mne nemůžete dělat nic‘ (Jan 15:4-5).

Ať už se nacházíme v jakémkoliv stavu, potřebujeme Krista z těchto důvodů:

1. Ať už přijmeme jakoukoliv milost, je to od Něho dar zdarma.
2. Přijímáme to jako Jeho výkupné, když popřemýšlíme jen o tom, jakou cenu musel zaplatit.
3. Tuto milost nepřijímáme jen od Krista, ale máme ji v Něm. Protože naše dokonalost není jako strom, který kvete díky své míze ve svých vlastních kořenech, ale, jak už jsme se zmínili, jako ratolest, která je spojena s vinným kořenem a která nese ovoce; avšak pokud se oddělí, uschne a upadne.
4. Všechna naše požehnání, dočasná, duchovní a věčná, závisí na Jeho přimluvě za nás, což je jedna z Jeho kněžských povinností, pročež všichni v této věci máme vždy stejnou potřebu (po odpuštění).
5. I nejlepší lidé neustále potřebují Krista v Jeho kněžském úřadu, aby jim byly odpuštěny jejich nedostatky, chyby (některým to, jak nesprávně volí slova), jejich omyly jak v myšlení, tak i v životě a jejich vady různého druhu. Proto všechny tyto nedostatky jsou úchylkami od dokonalého Zákona a ve svém důsledku potřebují být odpuštěny. Přesto nejsou skutečnými hříchy, jak už jim rozumíme díky slovům apoštola Pavla: ‚Neboť ten, kdo miluje druhého, naplnil Zákon...plností Zákona je tedy láska‘ (Ř 13:8, 10). Proto chyby a jakékoliv nemoci, které existují, kvůli porušenému stavu těla, nejsou v žádném případě protikladem lásky; proto ani v doslovném smyslu podle Písma nejsou hříchem.

Chtěl bych tuto věc podrobně vysvětlit.

1. Nejen hřích, který nazýváme skutečným hříchem (tj. dobrovolným a vědomým přestoupením Zákona), ale i nesprávně pojmenovaný hřích (tj. nechtěné přestoupení Božího zákona, ať už vědomě či nevědomě) potřebuje být vymazán smírcí obětí.
2. Myslím si, že neexistuje taková dokonalost v tomto životě, která by zcela vyloučila možnost nechtěných přestupků, které jsou přirozeně důsledkem nevědomostí a chyb a jsou nevyhnutelné pro smrtelného člověka.
3. Proto *bezhříšná dokonalost* je fráze, kterou nikdy nepoužívám, abych si neprotiřečil.
4. Věřím, že člověk, který ač naplněn Boží láskou, je náchylný k tomu, aby dělal tyto nevědomé či nechtěné hříchy.
5. Taková provinění můžete nazvat hříchy, pokud budete chtít, avšak já je tak, kvůli už zmíněným důvodům, nenazývám.

OTÁZKA: Co byste poradil těm, kteří je tak nazývají a nenazývají?

ODPOVĚĎ: Nechtě ti, kteří je nenazývají hříchy, si nikdy o sobě nemyslí, nebo o kterémkoliv jiném člověku, že by v takovém stavu mohli obstát před Věčnou spravedlností bez Prostředníka. To vypovídá buď o naprosté nevědomosti, nebo o velké drzosti a domýšlivosti.

Nechtě ti, kteří je tak nazývají, si dávají pozor na to, aby tím nepopletli jejich skutečný význam a důsledek.

Avšak, jak se toho vyvarují? Jak by se daly jednoznačně rozeznat od těch, které se tak nenazývají, pokud se jedním šmahem všechny nazývají hříchy? Obávám se velmi toho, že kdybychom dovolili, aby mé hříchy byly v souladu s dokonalostí, jen pár z nich bychom mohli zařadit mezi taková přestoupení, o kterým bychom mohli naprosto říct, že jsou skutečnými hříchy.

OTÁZKA: Avšak, jak je možné, že jsme náchylní dělat chyby a zároveň přitom být plni dokonalé lásky? Není člověk, který je dokonalý v lásce, každý okamžik pod jejím vlivem? A může se vůbec stát, že bychom udělali chybu, jejichž zdrojem by byla ryzí láska?

ODPOVĚĎ: Odpovídám:

1. Mnoho chyb lze udělat, zatímco jsme plní skutečné lásky.
2. Některé chyby mohou být jejím přímým důsledkem: Mám tím na mysli, že samotná láska nás někdy může přimět k tomu, abychom chybovali. Čistá láska k našemu bližnímu vyvěrá z Boží lásky, neobmýšlí zlého, všemu věří, o všem má naději. Takto bychom tedy měli přemýšlet v našich myslích; neměli bychom být domýšliví a měli bychom být připraveni všemu věřit a myslet si o lidech jen to nejlepší, což nás někdy může přivést k tomu, že si o nich budeme myslet něco víc, než ve skutečnosti jsou. Náš chybný úsudek je výsledkem ryzí lásky.

OTÁZKA: Jak se vyhneme tomu, abychom si nepředstavovali úroveň dokonalosti buď velmi vysoko, nebo velmi nízko?

ODPOVĚĎ: Tak, že se podíváme do Bible a stanovíme ji takovou úroveň, která se přesně shoduje s Písmem. Není nic vyššího a nic nižšího než toto: Mít ryzí lásku k Bohu a k člověku; milovat Boha z celého svého srdce a duše a bližního svého jako sebe samého. Je to láska, která vládne našemu srdci a životu a tak ovlivňuje celou naši psychiku, slova a činy.

OTÁZKA: Představte si, že by někdo tohoto duchovního stavu dosáhl, poradil byste mu, aby o tom mluvil?

ODPOVĚĎ: Za prvé, nejspíše by asi nebyl schopen zdržet se určitých projevů; Boží oheň by v něm hořel a chtěl by všude prohlašovat Hospodinovu láskyplnou vlídnost, která ho nese jako pochodeň. Avšak pak by možná bylo moudré o tom nemluvit k těm, kteří Boha neznají (pravděpodobněš by je jen vyprovokoval k tomu, aby se protivili, nebo aby se rouhali), ani k ostatním, bez jakéhokoliv dobrého důvodu z jeho pohledu. Před takovými by se měl vyvarovat jakéhokoliv chvástání a měl mluvit se vši úctou a pokorou, jimiž vzdá veškerou slávu Hospodinu.

OTÁZKA: Nebylo by tedy lepší být úplně zticha a nemluvit o tom vůbec?

ODPOVĚĎ: Když by mlčel, vyhnul by se mnoha křížům, které z toho nevyhnutelně a přirozeně vyplývají, pokud jednoduše neřekne, dokonce mezi věřícími, co Bůh pro něho udělal v jeho duši. Pokud by se tedy měl poradit s tělem a krví, bylo by lepší, aby byl zticha. Avšak to se nedá udělat s čistým svědomím, proto by bezpochyby měl mluvit. Lidé nerozsvěcují svíci, aby ji pak postavili pod kbelík, o co méně se tak chová všemoudrý Bůh. Nepostaví si památník své lásky a moci, aby ho skryl před všemi lidmi. Chce raději skrze to požehnat těm, kteří jsou sprostného srdce. Nezamýšlí jen tím požehnat štěstím daného jednotlivce, ale také oživit a povzbudit ostatní, aby se snažili dosáhnout stejného požehnání. Jeho vůlí je, 'aby to mnozí uviděli a zaradovali se a uvěřili v Pána.' Není pod nebem neprobudí touhy těch, kteří jsou ospravedlněni, jako to, když mohou mluvit s těmi, kteří věří, že prožili vyšší stupeň spásy. Takto se spása stává jejich hlavním cílem a jsou po tom čím dál více duchovně žíznivější a hladovější: výhoda, která musela být zcela ztracena, kterou člověk v tichosti pohřbil, aby pak mohl být skutečně zachráněn.

OTÁZKA: Avšak není způsob, jak předejít těmto ,křížům, kteří obvykle nesou ti, kteří takto mluví o své záchraně?

ODPOVĚĎ: Zdá se, že tomu nelze vůbec zabránit, tak či onak, zatímco ve věřících zůstává takové množství hříšné přirozenosti. Avšak kazatel může na každém místě, kde bude kázat, udělat to, že

1. bude svobodně mluvit s těmi, kteří tak hovoří.
2. zabrání tomu, aby se nelaskavě nebo nespravedlivě nezacházelo s těmi, kde by byl pro to rozumný důvod.

OTÁZKA: Jaký rozumný důvod? Jak si můžeme být skutečně přesvědčeni tím, že byl někdo zachráněn od veškerého hříchu?

ODPOVĚĎ: Nemůžeme si být zcela jisti, ani u toho, který tvrdí, že byl takto zachráněn (ne, ani dokonce u těch, kteří jsou ospravedlněni), dokud nás Bůh nezmocní k tomu, abychom zázračně rozpoznali duchy, kteří za tím stojí. Avšak rozumíme, že by to byl skutečný důkaz pro kteréhokoliv člověka a nezůstala by možnost k tomu, abychom mohli zapochybovat o pravosti či hloubce skutečného Božího díla:

1. Pokud bychom měli po určitou dobu zřejmý důkaz příkladného chování před předpokládánou změnou v jeho duši; to by nás odůvodňovalo k tomu, abychom věřili, že kvůli Bohu nelže, avšak nepřehání a ani nedoceňuje to skutečně prožívá;
2. pokud by zřetelně vysvětlil, kdy a jak ke změně došlo a pokud by se jeho tvrzením nedalo oponovat;
3. pokud by bylo zcela zjevné, že náslená slova a činy by byly svaté a nezasluhující odsouzení.

Tuto věc bychom mohli shrnout těmito slovy:

1. Mám dostatečný důvod k tomu, abychom takovému člověku věřil, že nelže.
2. Pokud to dosvědčuje před Bohem, „Necítím žádný hřích, ale jen lásku a modlím se, raduji se a vzdávám díky bez přestání a jsem zcela přesvědčen, že jsem duchovně obnoven a ospravedlněn.“ Pokud tedy nemám nic, čím bych mu mohl oponovat, nemám důvod takovému svědectví nevěřit.

Nepomůže něco namítat, ‘avšak vím o několika věcech, kde by se mohl naprosto mýlit.’ Protože bylo už řečeno, že všichni, kteří jsou v těle, mají sklon dělat chyby a chyba v myšlení může někdy znamenat omyl i v konečném důsledku – v činu. Třebaže musíme brát velmi na zřetel to, abychom této úlevy nezneužívali. Např: Každý, kdo je dokonalý v lásce, může chybovat v úsudku o konkrétním člověku a tak ho považovat za méně či více vinného a kvůli tomu k němu může mluvit tvrději a přísněji, než je nutné. Z tohoto hlediska, (ačkoli toto není hlavní smysl verše ze sv. Jakuba), ‚Kdokoliv by totiž dodržoval celý Zákon, ale v jednom bodě klopýtl, provinil se ve všech‘ (Jk 2:10). Proto to není vůbec důkaz toho, že tento člověk, i když tak mluví, je tak dokonalý.

OTÁZKA: Avšak není to důkazem, pokud je překvapen nebo zmaten povykem, pokleskem, nebo neočekávaným nebezpečím?

ODPOVĚĎ: Není, protože kdokoliv může nesprávně vykročit, strachovat se, změnit barvu v obličejí, nebo být jinak postižen v těle, zatímco svojí duší je upnut na Boha a zůstává v pokoji. Ne, samotná mysl může být velmi rozrušena a nadmíru utrápená, vylekaná a ztrápená tísní a úzkostí, dokonce až mučena psychickou trýzní, zatímco srdce se drží prostřednictvím své dokonalé lásky Boha a vůle Mu je zcela podřízena. Nedělo se tak stejně s Božím synem? Kdo z lidí by dokázal snášet úzkost, psychickou trýzeň a zármutek, kterým napomáhá svým myšlením? A přesto by nepoznal hřích.

OTÁZKA: Avšak může někdo, kdo má čisté srdce, dávat přednost tomu, že bude jíst s potěšením nehodně, nebo si bude užívat určitých libostí nenáležitě? Pokud ano, jak se potom budou lišit od ostatních?

ODPOVĚĎ: Rozdíl mezi těmi a ostatními, kteří budou požívat pokrm s děkováním je, že

- nepotřebují, žádnou z těch věcí, která by je učinila šťastnými, protože jejich zdrojem štěstí je, když vidí a milují Boha. Proto se o to více radují a děkují za všechno.
- mohou si ho požívat, avšak ho nevyhledávají.
- částečně ho požívají, ale ne kvůli té věci samotné. Podotýkáme napřed, že odpovídáme přímo.